Table of the House. The minutes of the meeting cannot be so placed as they are of a confidential nature.

PAPERS LAID ON THE TABLE

Sri Kadidal MANJAPPA (Chief Minister).—Sir, on behalf of the Minister for Home and Finance, I lay on the Table of the House:—

(i) the Schedule of demands for Supplementary and Additional grants for the year 1956-57 ;

(ii) the Statements of excess of expenditure during the years 1951-52, 1952-53 and 1953-54.

Sri J. MOHAMED IMAM.—Sir, yesterday I made a request to the Chair.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Leader of the House has come today. I will consult him and make a statement tomorrow.

MYSORE KHADI AND VILLAGE INDUSTRIES BILL, 1956

Motion to consider.

*Dr. R. NAGAN GOWDA (Minister for Industries).—Sir, I beg to move :

"That the Mysore Khadi and Village Industries Bill, 1956, be taken into consideration."

In making this motion, Sir, I wish to make a few observations. It has been recognised for a long time that the development of Khadi and Village Industries is one of the methods by which we could solve the unemployment problem to a certain extent. With that view, the Government of Mysore started the Khadi Committe in September 1951 and it has been carrying on its work. Later on the Government of India set up the All-India Khadi and Village Industries Board to prepare and organise a programme for the consideration of methods of production and development of Khadi and the All-India Khadi and Village Industries Board advised the setting up of a Khadi Committee and to re-organise it on the lines of the Khadi and Village Industries Board, which we did in 1954. All this time, since 1954, this has been working merely as an advisory body with its own limitations. But later on to bring it in line with the development of Khadi and Village Industries in other States and also to be in conformity with the aims and objectives of the All-India Khadi and Village Industries Board, we thought it was necessary to re-constitute our Board and put it on a statutory basis giving it a statutory status. With that view a sub-committee was formed in January 1956 which met and the Bill was prepared. This Bill was placed also before the Khadi Board which accepted it with slight modifications. The Bill that we have now prepared is almost on the lines on which the Bombay Bill has been enacted.

With the constitution of a Statutory Board, the State Board will acquire the status of a corporate body which will have its own advantages. It can receive grants and loans and subsidy from both the Centre and the State Governments. It can hold property, manage a number of industries either directly or through co-operative institutions and arrange production and marketing of Khadi and Village industries products. It will have full freedom to function and devise plans for the development of khadi and village industries which would be possible only if the Board were to function on a statutory casis.

Further, the Government of India has been recently laying great stress on the development of khadi and village industries. It is our information that they are likely to spend about 19 lakhs on these industries during the First or the Second Blan period. This Board can receive funds from the All-India Board and distribute to various institutions without difficulty.

Hence the move to place this Khadi and Village Industries Board on a statutory basis.

The Bill has been published in the Gazette and it was introduced yesterday and now it is for the consideration of this Hon'ble House.

Mr. SPEAKER.—Motion moved:

"That the Mysore Khadi and Village Industries Bill, 1956, be taken into consideration."

*Sri J. MOHAMED IMAM (Jagalur).—Sir, I oppose this Bill. The Hon'ble Minister in charge of this Bill has not explained the necessity for establishing a Board to be in charge of Khadi and Village Industries on a statutory basis. Sir, the movement for popularising Khadi and Village Industries is not a new one. It has been in existence for the last nearly 30 years, and the Government has been spending every year a decent sum for the spread of and for popularising khadi among the masses. An advisory Board was also constituted long ago on which the Government has been incurring an annual expenditure. In spite of this, the Government has come out with the admission if not a confession that the Khadi movement has still to be popularised further and moneys have to be spent. Sir, I may state that the passing of this Bill and placing the Board on a statutory basis will not bring forth any material benefit to the State. It will be fatal on the other hand. It involves the State in further annual expenditure in these days of financial stringency. Perhaps the only good it will do is this, that it will provide employment to some of those persons who will take advantage of this and seek Government favours-specially among those who put on Khadi cloth or who may be sincere or who may not be sincere. Perhaps this Bill will give them employment and some of them may even become chairmen or secretaries. Beyond that, this will not serve any useful purpose.

Sir, this khadi movement was started at a time when India was under foreign domination. It was a move to see that the import of cloth from other countries was discouraged and it was also a move tried in all sincerity to spread this industry from house to house and in a way intended to relieve unemployment. Sir, I too as President of the District Board, maintained the Imangala Khadi Centre. I did my best to popularise it. But now, I find that, though lakhs of rupees have been spent on this institution, it remains closed today and the District Board which undertook it, is indebted to the extent of lakhs of rupees to the Government. I was also responsible for starting a few more centres in Chitaldrug District and a big slice of the District Board revenue was set apart. But in spite of this, I must say without of fear contradiction that khadi has not become popular among the masses. Sir, please take statistics census and find out what is the percentage of people that have been wearing khadi in the whole State. Take the city of Bangalore. Please see how many people wear khadi and what is the percentage that is fond of wearing khadi and who wear khadi in all sincerity. I will put it at one or two per cent. Sir, as it is today, we know that khadi is popular among the politicians and among legislators who put on khadi as a matter of sheer necessity. But in spite of so much money having been spent and in spite of so much propaganda, we must admit that khadi has not made any progress in the country. Though our leaders have been striving their best to spread khadi throughtout the State, I must say that not more than two per cent of the people have taken to khadi. Sir, however laudable may be the motive with which khadi is being propagated, it will not have any effect on the masses. On the other hand, times have changed and it is much better that efforts are made towards popularising our own goods and instead of spending money on khadi and village industries, we may encourage all Indian goods. Sir, I have seen in western countries; they have the slogan of making use of goods manufactured in their own country. Why not in India also Indian made goods be purchased whatever may be the nature of the goods.—Indian made cloth, Indian made goods ? Whenever we are buying anything, we must first give preference to Indian made goods; from a pinhead to motor cars, you must have Indian made goods. Similarly, for cloth also you must welcome any Indian-made cloth. I think that must be the policy to be adopted by the Government and that must be the idea hereafter. If we

confine ourselves only to khadi, howevermuch you may try, it will not appel to the masses and it will not relieve unemployment and it will not result in any material benefit. So, Sir, I am of the opinion that the constitution of this Board will not serve any useful purpose.

The question of village industries is also added on to this. This Board is expected to supervise, manage and control and give necessary advice in the development of village industries. Sir, I may say that the village industries are not new to us.

The Governmet have spent huge sums on the spread of village industries. A list of village industries has been given in the schedule. There is a Director now who is called the Director of Rural Industries. There is a big staff also. Government have been incurring heavy sums every year on the spread of rural industries. But, in spite of all these, I must say, the rural industries have not made any appreciable progress. Some of the industries that have been put down in this schedule are of such a nature that it is impossible to make any improvement in this line. All these industries were tried by the Government and also by the Local Bodies but there was no appreciable improvement. For example, take the bamboo industry. What is the kind of industry that could be started by making use of bamboo as raw material ? I do not know whether any of our officers knows what bamboo industry is. So, for every kind of industry that has been put here, we must have experts and experienced people and then earmark large sums of money. Take the instance of bee-keeping. It is not new to Mysore State. The Agricultural Department has been trying to popularise bee-keeping; but, what is the result ? There has been no result at all. There has been good deal of talk about this industry but till now it has not made any progress. Similary, blacksmithy. There is a factory at Ramnagar. I was there three or four years back when it was started. I visited it recently and it is in the same condition. I think it is under the control of the Director of Rural Industries. By merely giving some money to three or four blacksmiths, it does not cater anything to the raiyats and does not any way add to the material wealth of the State. The same fate with regard to all other industries. Take the gur industry. All our raiyats know the manufacture of gur. Particularly in Gauribidnur area all raiyats know the manufacture of gur, sugar and palmgur. In this connection I may recall to the memory of this House that so much of advertisement was made about the preparation of palm juice and large sums were spent for popularising it. But now I do not hear anything about this. Therefore, my opinion is, if village industries are to be started, you must get special, staff and then invest money; otherwise, everything would be a waste and nothing tangible could be achieved. By such, shall I say, stunts you are not going to eradicate poverty in the country ; you are not going to relieve unemployment. The only result would be, Government would constitute a Board and there would be a President, a Vice-President and fifteen Congress gentlemen. There will be a big staff also. It is said in the Financial Memorandum that Government will have to incur every year an additional expenditure of Rs. 60,000. Apart from this, a good deal would be spent on the Rural Industries and Sir M. Visveswaraya's Schemes. Sir, I would like to know from the Minister as to how far the Visveswaraya Schemes have proved to be beneficiary to the people. My own information is that in spite of the very sane advice given by Sir M. Visvesvaraya, these rural industries have proved abortive ; they are not helping the ryots. Time has come when we have to face reality and give up such ideological schemes, such schemes which are calculated to strengthen their own party organisation. Somebody was saying that this has come just at the time of elections. It may be true or may not be true ; but, these are all nothing but mere ideological schemes.

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

Then, Sir, I must say something about the N.E.S. Blocks. People are fighting that N.E.S. Blocks must be given to their areas. There is one in my own taluk. I do not know whether I should be glad or feel sorry. The Block Development Officer and others are very enthus iastic but they do not know what to do. Seven lakhs of rupees have been set apart for these to be spent in the course of these three years and I was shocked when I learnt that out of the seven lakhs, two lakhs would be spent on establishment and about $1\frac{1}{2}$ lakhs on social work and social propaganda and about 40,000 towards school buildings and 30 to 40,000 for road work. So, nearly 1/3 would be taken away for establishment. On the other hand, I would have been satisfied if they have given 2 lakhs to my taluk to be distributed to all the Panchayets and they would have gladly done all these works. Therefore, these are schemes on which a good deal has been spent but the procedure adopted is such that I am very sceptical as to the future. It is said that in the N.E.S. Blocks villagers should give voluntary co-operation. It has so happened that in many cases the villagers are helpless to co-operate or they do not co-operate. I am in the Committee of Jaglur and I know that in the course of six months they have spent Rs. 17,500 and the amount spent on work is Rs. 1,200. Therefore, I said that these are all ideological schemes and we must face realities. It is high time that our Government, our rulers, face facts. Their whole vision must change. Our finances are very poor. In these days it is wrong to spend money on such schemes which, we doubt, would bring any material benefit at all. At present we have got any number of agencies. For example, we have the Badanval Centre. The staff employed there can go round and see whether the villagers could undertake spinning and weaving. We have got the Rural Industries Department. What is it that they are doing in that department ? Let this work be entrusted to that department. Instead of that, if you appoint a Chairman and the Vice-Chairman either an officer or a non-official and appoint a committee, the only work that they would do is to tour and inspect every village. That means, it will become a big department and there would be huge expenditure. What is it that is really need ednow ? We want food and cloth ; we do not want anything else. You must feed us through these industries. On these grounds I oppose this Bill and I hope Government would give this up.

SRI K. PATTABHIRAMAN (Kolar).—I would like to offer some remarks on this Bill. Sir, I am somewhat happy that this Bill has come before this House and it is really my unhappiness that with one stroke the Hon'ble Minister has been able to drive a wedge between me and Sri Imam. I have to differ very respectfully from Sri Imam on many of the observations that he has made. I should not have ordinarily stood up to offer my remarks on this Bill but for the inspiration I got from Sri Imam. I call inspiration without meaning any offence to him because I still remember those glorious days when he was the President of the Board and how he then ran the Imangala Centre. I had an occasion to go to Imangala Centre and I must really pay my wholesome and unqualified compliments to Sri Imam. My regret is that the Imam that we see today is not the Imam whom we saw then. I do not know what this metamorphisis is due to. I still hope Sri Imam will recover his last fame and rise up to his past glory. Sir, one of the basic and cardial principles upon which the P.S.P. Organisation is built up, at any rate as sponsored by the great leader Acharya Kripalini, is on the bed rock of Khadi. The remarks made by my friend Sri Imam makes, at any rate to me, a very distressing reading. I will leave it there.

1-30 P.M.

So far as this Bill is concerned, I would like to make some remarks. I am happy that in the course of the debate, the Hon'ble Minister while sponsoring the Bill and Hon'ble Sri Imam while opposing it, have brought

out certain aspects of the matter in respect of which a clarification will be desirable. In respect of one sentence on which I would like to make a clarification is, the Minister stated that this khadi is conceived as solving unemployment problem to some extent. I feel he lacked the essential appreciation of the whole khadi Programme. It is unfortunate that the Minister while sponsoring the Bill does not support the basic facts inculcated in the khadi Programme and calls this a way for solving unemployment to some extent. As a matter of fact if the khadi Programme is really promoted in the spirit in which it is conceived, possibly the unemployment problem would have been a thing of the past. Today if this Bill does not aim at solving it, I must say the Bill as conceived might be given up. Let me add one sentence in order to alleviate the fears and apprehensions of my esteemed friend, the Leader of the Opposition, who calls this programme 'ideological'. He calls this programme as one which is not practicable and which has no future. I must say this fear is born either out of pessimism or lack of understanding. Khadi, to my mind and I am sure a large number of my good friends on either side of the House will agree, has a certain significance. I ask my friends, is there any economist in the world who can speak against the standardisation of wages, standardisation of prices, and standardisation of quality, which are the three basic facts in khadi economy? Can you find it opposed in any part of the world? When a person goes to a Khadi Shop anywhere and buys a yard of khadi, he finds that it is sold for a standard price. That is the ideal of standardisation towards which the whole world's commerce is moving. Next, as regards the quality, suppose the khadi cloth is sold either in Mysore or in distant Bihar or Bengal, the quality is the same and there is a guarantee. Then, again as regards standardisation of wages, to a person who works on khadi, wherever he works, the living and decent wage is assured. You may perhaps remember the Soviet economy. The one important thing and rightly so, they say of it, is, that the price of article should be fixed with reference to the needs of the person who creates it.

Sri M. CHIKKALINGIAH (Malavalli—Scheduled Castes).—Is it relevant, Sir?

Mr. SPEAKER.—Quite relevant.

Sri K. PATTABHIRAMAN.—I may err on any side but not on the side of irrelevancy.

I was explaining the principle of Soviet economy. I do not want to tire the House. I want some of the cardinal principles of this khadi economy, as Gandhiji conceived it, to be borne in mind. My submission to my good friend Sri Imam is, he may have practical difficulties in the working of the department, he is entitled to make remarks but let it not be accused as 'ideological'.

As regards essential principles I would still long for a day when more and more of them are conceived and full programmes are evolved.

I appeal to Sri Imam, through you, Sir, that so far as his approch to this problem is concerned, it must be a little more understanding and of sympthy.

As regards the Bill, there are two or three suggestions which I would like to make to the Minister. One is in this Bill. I find there is no definition of Khadi as such. I am making this suggestion deliberately and with a purpose. There is a definition of Village Industry but not of Khadi. You may remmember in Bombay there is a legislation as regards the Khadi Industry wherein the definition of Khadi is given, to prohibit 'spurious' khadi produced by commercial investor or a commercial adventure, if I may say so, who might seize an opportunity and exploit it. Supposing there is a feeling in a particular locality that love for khadi is great. The commercial man may exploit the situation by engaging a hundered coolies to spin yarn on his wage-schedule and weave it into cloth and sell it. No doubt it will also be handspun and handwoven but that will defeat the very purpose of khadi econamy and of this Bill and therefore they have given a definition of Khadi. I am afraid in South India there are such large commercial undertakings where

(SRI K. PATTABHIRAMAN.)

lakhs of rupees have been invested by capitalists to their advantage because khadi sentiment is growing in the country. They want to seize that opportunity and exploit that situation by getting as much of khadi yarn spun and sell them. No doubt they are handspun. Nevertheless the essential drawback is the way it is produced, and that is important. It is that that distinguishes khadi. Therefore if this essential principle is departed from and if commercial adventurer was allowed to exploit the situation and throw his wares to the market and the people take it, then the object is defeated. Therefore in the Bombay Bill they have given a definition of khadi and that khadi in which the prihciples should be followed before it is in the market is alone khadi. Therefore I make this suggestion and I hope he will consider and remedy it. There is also another thing that I want him to consider so far as this matter is concerned. Here we have got in Mysore the Rural Industrialisation Department. No doubt in its own way it is being worked and particularly the person for whom we have the greatest respect and regard the most distinguished Sir M. Visweswaraya, has given that scheme. I personally feel that these two programmes cannot co-exist. You will kindly see the section—Clause 34, which states:

> "Provided further that aid shall not be given under this Act to any industry which is a village industry as defined in the Mysore Khadi and Village Industries Act, 1956".

Only village industries are included. The question is as between the rural industrialisation scheme and the khadi scheme that is envisaged, here, so far as this allocation is concerned, how is it to be allocated? So far as the khadi scheme is concerned, such funds as are available in the rural industrialisation scheme finances, must have to be allotted to this scheme. The Minister may kindly consider the matter. I feel the time has come when we have got to consider khadi in a more comprehensive form. In fact, I must agree with him when he characterised that today khadi is not developed. Once I had an occasion to look into the figures of consumption of khadi. You will be surprised to know the difference in khadi consumption in the country prior to and after Congress Government came into power in several States and the Centre. You will find an enormous difference. As a matter of fact, you may remember, there was a time very recently when in Bihar and some other parts of India which had surplus stock, they were organising Khadi Hundies and various other measures by which surpluses could be sold out.

This is very clear. I do not want to comment upon anybody. I know that I hold a very peculiar position in this House. This part of the House will not fully support me so far as the khadi programe is concerned. Although ideologically the other part may be with me, when I begin as a critic they do not support me. That is the peculiar position I happen to be in and I think I have to continue to occupy for a few months more. I wish that the khadi programme is taken up more enthusiastically. In fact this is an occasion when I must plead with the Government for the encouragement of the khadi industry and acceptance of its ideal. The Government may claim to have done something during these six years, but that is not enough. Much more has to be done. One of the methods by which you are thinking of promoting this industry is by the organisation of a Statutory Board. The need for creating a Statutory Board is sought to be explained in the Statement of Objects and Reasons. One of them seems to be that so long as there is no Statutory Board, the Central grants that may otherwise come, will not be available to us unless this Statutory Board is created. That seems to be the idea at the back of the mind of the framers of this Bill. But I am afraid whether you will be satisfying that requirement by the Bill as you have placed before this House. Has it gone far enough in the direction in

which you want to go ? I must say I have very great misgivings on this point. Judged in that matter, this Bill may be found wanting. After all, what is sought to be done is to create purely a nominated body. Possibly the Government seems to be having an impression that a nominated body has greater chances of carrying out the programme when they have it under their control and more particularly under the control of the ruling party. I grant that to a certain extent. But I ask whether this should necessarily be such a Government nominated body as it is contemplated here.

Another provision that has to be considered is what I find in clause 28 of the Bill. It says:

> "28. Members of the Board and members of the staff of the Board shall be deemed when, acting or purporting to act in pursuance of any of the provisions of this Act to be public servants within the meaning of Section 21 of the Indian Penal Code, 1860 (Central Act XLV of 1960)."

I do not know : apart from the immunity which you want to give them, whether you really mean to make these persons public servants in the full sense of the term. That is making another Department of Government. You have got a number of provisions upon which I am not presently commenting. With all these over-riding powers in your hands, if you also want to make it purely a Governmental-agency, I am afraid you will be merely duplicating the rural industries by another Department devoted to khadi and village industries. I must respectfully submit that this is not a correct approach and I would like that to be very much non-officialised, if you will call it so. Let us remember the large number of workers throughout the State and from their point of view, are we sure that the approach that we have made here is correct? We must remember that there are hundreds and hundreds of youngmen and women who are working in several parts of the State who have so devotedly done this khadi work and but for whose devoted and loyal work khadi would not have still held the field which today it is holding. Let us remember that if khadi is still holding the field today, it is not because Government has done it, it is not because some of us say so here, but it is because of the willing, good and loyal work and very devoted work turned out by a large number—thousands—of workers who have worked for khadi for the last 20 years. It is they who are really maintaining khadi. I am afraid if this Bill becomes law and if you are going to incorporate in that Act the several provisions, the large number of workers whom you see today working in several partsone of the State, may be disappointed and thrown out. I do not know what provision you are going to make for them.

Sri D. DEVARAJ URS (Hunsur).—How will the khadi workers be thrown out ?

Sri K. PATTABHIRAMAN.—You want the co-operative societies of spinners on the one side. Then what becomes of the workers like those in the Khadi Vastralaya who have been in the khadi field for so long and who have made such great sacrifices ? They do not come into the picture at all. They cannot be members of the society as you have conceived it. They cannot come into the Board which is a Statutory Board. The result will inevitably be that they must be dislodged. I am personally of the view that that should not happen. Therefore, it must be within the generosity of the Hon'ble Minister to consider these aspects. I do not know if he is going to frame rules ; I do not know if I will be in order if I suggest that this Bill may be referred to the Select Committee. Anyway I leave it to the Hon'ble Minister because I know somebody may say I am adopting dilatory tactics.

Dr. R. NAGAN GOWDA.—Did you see (*b*) and (*c*) of clause 11 ?

Sri K. PATTABHIRAMAN.—I have seen, Sir. That is not enough.

Dr. R. NAGAN GOWDA.—Khadi workers in their own homes, we propose to help.

Sri K. PATTABHIRAMAN.—My fear is that all workers who are really doing this khadi programme and have done a lot of work, do not come into the picture. Please take a little more time to consider it a little deeper, and if you feel that there is something in what I say, let it be considered in proper light.

Therefore, Sir, I only wanted to make the suggestion that there are certain aspects of this Bill which can be improved provided you are committing it to the select committee. I wish I had made this remark in the presence of Sri Mariappa who is really the power behind this Bill. He was the Chairman of that Committee. I rejoice wholeheartedly in passing this Bill. But there are some improvments which are called for. I request the Hon'ble Minister through you, Sir, to kindly consider the suggestion that this Bill may go before the Select Committee with a request that the report may be submitted during this Session itself.

With these observations, I generally welcome this Bill. I have made some suggestions for its improvement in order to make it more comprehensive. Generally I am in favour of the Bill and I welcome it.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಕೆ. ವೀರಣ್ಣಗೌಡ (ಮದ್ದೂರು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂ ಅವರು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಪ್ಪು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳಿದಂಥ ಅನೇಕ ಲೋಪದೋಷಗಳು ಗೃಹಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಆಡಳಿತ ಅನುಭವದಿಂದ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಸಹ ಈ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅವರು ಮೂದಲಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಒಂದು ಸ್ಟಂಟ್ ಅಂದರೆ ಚಮತ್ಕಾರವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತು 'ಚುನಾವಣೆಗಳು ಹತ್ತಿರ ಬಂದುದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ಬಲವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಈ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ' ಮುಂತಾಗಿ ಉಗ್ರವಾಗಿ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಈ ಮಸೂದೆಯ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ, ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಆ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದರ ಉದ್ದೇಶ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಖಾದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಖಾದಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಸಹ ಮಾಡಿ ಆ ಮೂಲಕ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನೊದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಒಂದು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಮತ್ತೊಂದು. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಸರ್ಕಾರದ ಒಂದು ಇಲಾಖೆ ಇರುವಾಗ ಇದು ಯಾಕೆ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬಹುದ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮನ್ ಅವರು ಇದು ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಈಗ ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ದೇಶದ ಜನಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಜನ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟವನ್ನು, ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಏರಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಅವರ ಸಂಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಯಾವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಜೀವಿಸತಕ್ಕವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ. ಇವರಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ವರ್ಷದ ಹನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬಾಕಿ ಕಡೆಗಳಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರು ಮಳೆಯನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇಷ್ಟೇ ನಿಖರವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಂಬ ಭರವಸೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವರ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಇತರ ಮಾರ್ಗಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಈಗ ಅದೇ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ನಡೆಸಿ ಈಚೆಗೆ ಸಂಸ್ಥಾನಾ ಮಳೆ ಆ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಆ ವಿಚಾರ ನಾನು ಹಿಂದೆ ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆ ಕಾರ್ಯವೇ ಸರಿಯಾದದಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ವಹಿಸಿದೆಯೋ ಅವರು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಇಂಥ ಟೀಕೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಉದ್ದೇಶ, ಮೂಲತತ್ವ ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಿ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನಾನಾ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಾಗ ತಾನು ಸಲಹಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಸಹಾಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವಿದೆ. ಆ ಉದ್ದೇಶವು ನೆರವೇರಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ಯಾವ ಕಾನೂನು ರಚನೆ ಮಾಡಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ, ನಾವೂ ಸಹ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರೆ ಆಗ ನಮಗೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಸಹಾಯವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು

ಈ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

2 P.M.

ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಖಾದಿ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ 14 ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕವು ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಹೋಗಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಎರಡು ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ನಿಜವಾದರೆ ಅದನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಲು ಯೋಚನೆಮಾಡಬಹುದು. ನಾನಾದರೂ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂದಪಟ್ಟಹಾಗೆ ಒಂದು ಬೋರ್ಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಮೊದಲನೆ ಹಂತವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಅವರು ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬೋರ್ಡು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತೆ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಸಹಾಯ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ಸ್ಕೀಂನ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಖಾದಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಈ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಒಳಪಡುತ್ತವೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆರು ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ಸ್ಕೀಂ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೋರ್ಡನ್ನು ರಚಿಸುವುದು, ಇವು ಎರಡೂ ಇದ್ದರೂ ರಚನಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಯೂ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ಯೋಜನೆ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯಿದೆ. ಅದನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ಸ್ಕೀಂಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅನೇಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಸಂಘದ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರ. ಆದರೆ ಆ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಇಲಾಖೆಯ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅವು ರೂರಲ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಡೈರಕ್ಟರ್ಅವರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿದೆ. ಆಂದಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಒಬ್ಬ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್ ಆಫ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟೀಸ್ ಎಂದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ಬೇರೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೆಟ್ಟಹೆಸರು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಈ ಸಭೆ ಹಣ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುವ ಹಣಕಾಸಿನ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ ಇಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಇಂಥ ಹಣ ಎಂದು ಸಭೆ ನಿರ್ಣಯಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಣ ಯಾವ ರೀತಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮದ್ದೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೊಸೈಟಿಯಿದೆ. ಅದರ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪವೇನು, ಯಾರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರು, ಕೈಗಾರಿಕೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಹಣ ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ, ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ನನಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಲೋಪದೋಷ ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈಗಲೂ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಎಲ್ಲ ವಿಧವಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತೇಜನ ದೊರೆಯುವಾಗ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮಯ್ಯ ಅವರು ಖಾದಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕವಾಗಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಳಿದಂಥ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಶವನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಅದು ಸರಿಯಾದುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಖಾದಿ ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಈಗ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಚರಕಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ; ಅಂಬರ್ ಚರಕವೂ ಒಂದು. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಅಂಬರ್ ಚರಕಗಳ ಮೇಲೆ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೂಲುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಬಂಡವಾಳಗಾರ ಕೈಗೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈಗ ಅನೇಕ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಬುದ್ಧಿ ಆ ರೀತಿ ಓಡುತ್ತಿದೆ. ಜನರು ಯಾವುದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೋ ಅಂಥ ಪದಾರ್ಥದ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಮಾರ್ಗ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಹಣಗಾರರು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಕೈಕಸಬನ್ನು ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮುಂಜಾಗ್ರತೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಅಗತ್ಯ.

ಇನ್ನು ಬಿದರಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಜೇನು ಸಾಕುವುದು, ಕುಲಿಮೆ ಕೆಲಸ ಇತ್ಯಾದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿವೆ. ಅನೇಕರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಅವು ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರ ಸ್ಕೀಮಿನಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿವೆ. ಅವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಆ ಇಲಾಖೆವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾರ್ಪಾಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಇಲಾಖೆ ಐದಾರು ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟರೆ ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಆ ಯೋಜನೆ ಅಕ್ಷರಶಃ ತಪ್ಪಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭರವಸೆ ಇಡಬಹುದು.

ಹಾಗೆಯೇ ಶ್ರೀ ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮಯ್ಯ ಅವರು ಮಾಡಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಖಾದಿ ಎಂದರೇನು ಎಂಬ ವಿವರಣೆಯಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಒಂದು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಒಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಈ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಇದನ್ನು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಪರ್ಯಾಲೋಚಿಸಿ ನಾಳೆಯ ದಿವಸವೇ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ ಕಾನೂನಾಗಿ ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಮಸೂದೆ ಬಹಳ ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಿಧಾನ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬರಬಹುದಾದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಸಹಾಯ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಏನಿದೆ ? ಆ ಕಾನೂನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಾವು ಕಾರ್ಯಮಾಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಸಹಾಯವಾಗು

(ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಕೆ. ವೀರಣ್ಣಗೌಡ.)

ತ್ತಿತ್ತು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವ ಸಹಾಯ ಕಳೆದು ಕೊಂಡಿರುವುದು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಕಾನೂನನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ವರದಿ ಜಾಗ್ರತೆ ತರಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿ ಈ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲೇ ಈ ಮಸೂದೆಗೆ ಅಂಗೀಕಾರ ಪಡೆಯುವುದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಸಲಹೆಮಾಡಿ ಈ ಮಸೂದೆಯ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಈ ಮಸೂದೆಗೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜಅರಸ್.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಪೇಕ್ಷೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಭಾಗವಿದೆ, ಒಂದು ಖಾದಿವಿಚಾರ, ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಡ್ಡ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳವಿಚಾರ. ಈಗಾಗಲೇ ಮಾತನಾಡಿದಂಥ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮನ್ ಅವರು ಖಾದಿಯ ತತ್ವದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಅದರ ಎಕಾನಾಮಿ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿ ಮನದಟ್ಟಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಮೇಲೆಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಿರತಕ್ಕ 15 ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಆ ಲಿಸ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆ ವಿಚಾರಕೂಡ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಬಹುದೆಂದಿದೆ; ಮತ್ತು ಈಗ ನಾವು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಈ ಬೋರ್ಡ್ ರೂರಲ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಸಾಧನೆಮಾಡಬಹುದು, ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಈ ಸೊಸೈಟಿಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಶ್ರೀ ವೀರಣ್ಣಗೌಡರು ಸ್ವಲ್ಪ ಶಂಕೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಯಾವ ಒಂದು ಸ್ಕೀಂ ಎಷ್ಟೇ ಉತ್ತಮವಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದು ಕಾರ್ಯತಃ ನಡೆಯುವಾಗ ಅನೇಕ ಎಡರು ತೊಡರುಗಳು ಬರಬಹುದು, ಈ ಸ್ಕೀಂ ಉದ್ದೇಶ ಸಫಲವಾಗದೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದು, ಹಣ ದುರುಪಯೋಗವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಈ ಎಲ್ಲ ಶಂಕೆಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಶಂಕೆಯನ್ನು ನಾವು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವಾಗ ಈ ವಿಚಾರ ಬರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ಸ್ಕೀಂಗೆಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವೇನು ಒಂದು ಘನೋದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ನಮೂದು ಮಾಡಿರುವ ಒಂದು ಬೋರ್ಡನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿ ಅದರಮೂಲಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮನೋವೃತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಮಸೂದೆಯ ಉದ್ದೇಶಕೂಡ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿ ಪರ್ಯವಸಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಟಾ ಹಣವನ್ನು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅದರಲ್ಲೂ ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಹಣದ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂಕೂಡ ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಆಲ್ಇಂಡಿಯಾ ಬೋರ್ಡ್ ಏನಿದೆಯೋ ಅದೇ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬೋರ್ಡನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸ ಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ರೀತಿ ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಲು ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತರಲಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಈ ಬೋರ್ಡಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಆಲ್ ಇಂಡಿಯಾ ಬೋರ್ಡೇ ಅನೇಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದೆ. ಆ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದ್ದರೂಕೂಡ ಯಾವ ವರ್ಗದ ಜನ ಯಾವರೀತಿ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಕೆಲವು ಭಾಗದ ಹಣ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಈ ಹಣದ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೂ ಒಂದು ಅನರ್ಹತೆ, ದೂಷಣೆ ಬಂದಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮನ್ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬೋರ್ಡಿನ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ನಾಮಿನೇಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ, ಈ ರೀತಿ ನಾಮಿನೇಟೆಡ್ ಬಾಡಿಯಿರುವುದು ಸೂಕ್ತವೆ ಎಂದು ಶಂಕೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ರೀತಿಯಾದ ನಾಮಿನೇಷನ್‌ಗೆ ಅವಕಾಶವಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಛೇರ್ಮನ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಷುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲೆಕ್ಟೆಡ್ ಬಾಡಿಯನ್ನು ಇದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದರೆ ಅಂಥ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಷುರುವಾಗಿ ಮೂಲೋದ್ದೇಶ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೂರಿ ಹೋಗಬಹುದು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾಮಿನೇಟೆಡ್ ಬಾಡಿ ಇರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದಕ್ಕೆ ಜನರನ್ನು ಚುನಾಯಿಸುವಾಗ ಛೇರ್ಮನ್, ವೈಸ್ ಛೇರ್ಮನ್ ಮತ್ತು ಮೆಂಬರುಗಳನ್ನು ಚುನಾಯಿಸುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಖಾದಿಯ ತತ್ವದ ಗಂಧಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರಲಿ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇರಲಿ, ನಂಬಿಕೆ ಇರಲಿ, ಬಿಡಲಿ, ಖಾದಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸಾಕು ಅಥವಾ ಒಂದು ಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ತಾತ್ವಿಕವಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಥವಾ ರಾಜಕೀಯ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಬೇಕಾದವರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಬೋರ್ಡನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. 4ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ:

> "The Chairman, the Vice-Chairman and other members shall receive such allowances as may be prescribed"

ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಭತ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಜೀವನೋಪಾಯ ಕಲ್ಪಿಸಲು ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಬರಲು ಅವಕಾಶಕೊಡಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟದ್ದೇ ಆದರೆ ಈ ಬೋರ್ಡನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಹಾಯ ಹೊಂದಿ ಅನೇಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವರು ಸಹಾಯ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇಷ್ಟು ಜೇನುಗೂಡು ಕಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ, ಕೈಗಾಣದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಸುಳ್ಳು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದು ಸಹಾಯ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಅನೇಕ ಕಡೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯಿದೆ.

ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರುಗಳಂತ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸಂಬಳವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳೂ ಬಂದಿರುತ್ತವೆ. ಇದರ ಒಂದು ಘನವಾದ ಉದ್ದೇಶವೇನಿದೆಯೋ ಅದು ಕೈಗೂಡುವುದಕ್ಕೆ

ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕಾನೀತಿ ಮುಂದುವರೆದು ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸರ್ವತೋಮುಖವಾಗಿ ಸಾಗಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೋ ಬಹಳ ಸಾಧುವಾದುದೇ ಸರಿ. ಆ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತರಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಉದ್ದೇಶಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತದೆಂದರೆ ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಇದರ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಲು ಆರಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕಂಥ ಜನರು ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿದ್ದರೆ ಯೋಜನೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಅವರು ಕೆಟ್ಟವರಾಗಿದ್ದರೆ ಯೋಜನೆಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮಗಳುಂಟಾಗುವುದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆದಕಾರಣ ಮುಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಜನರನ್ನು ನಾಮಕಾರಣ ಮಾಡುವಾಗ ಈ ಒಂದು ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆಗಳಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅಂಥ ಜನರನ್ನೇ ನೋಡಿ ಚುನಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೊಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲು ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಚರ್ಚೆಗಾಗಿ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಸಮಿತಿಯವರ ಪರಿಶೀಲನೆಗಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಸೂಚನೆ ಕೂಡ ಬಂದಿದೆ. ಆ ಸೂಚನೆಗೆ ನಾನೂ ಸಹ ಬೆಂಬಲ ನೀಡತಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಸ್ವಾಗತಿಸತಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್ (ಟಿ. ನರಸೀಪುರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ನಾನು ಈಗ ಅದು ಇರತಕ್ಕ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದರೂ ಇಷ್ಟೇ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಮಸೂದೆಯ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವಪ್ರಕಾರ ಅದರಲ್ಲಿ ಏನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆಂದರೆ.

> "The State Government considered that there should be a similar Board for the State of Mysore and have accordingly constituted a Khadi and Village Industries Board for the State..."

ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಮತ್ತು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಖಾದಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ನಾವೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಅವರು ಆ ರೀತಿ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಸನದತ್ತವಾದಂಥಾ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ಏಕೆ ರಚನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ? ಅದನ್ನು ಮಾಡದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈ ಖಾದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ತತ್ವ ಮತ್ತು ಇದರ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂಥ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಇವರಿಗೆ ಇದ್ದುದೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಇವರು ಶಾಸನದತ್ತವಾದಂಥ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನೇಕೆ ರಚನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಇರತಕ್ಕ ತೊಂದರೆಯೇನು ಎಂಬುದನ್ನಾದರೂ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಮಗೆ ಈಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ತೊಂದರೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಜರುಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವೀಗ ಈ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಬಾಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಿಸಿರುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ಆಗ ನಾನು ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ನ್ಯೂನತೆಗಳಿದ್ದರೆ ಅವರು ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಲಿ. ಇನ್ನು ಈ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ತಾವಾಗಲೇ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ಆ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ರಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಮಿತಿಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಸದಸ್ಯರಿರಬೇಕು ಏನು ಎತ್ತ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಅಂಥ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಬಾಡಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳೂ ತಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸಹ ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಆ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಬಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಸದಸ್ಯರಿರಬೇಕು ಏನು 100 ಜನರಿರಬೇಕೇ 200 ಜನರು ಇರಬೇಕೇ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಅವರು ನಿಖರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀಯುತ ಮಹಮದ್ ಇಮಾಂರವರು ತಿಳಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ಈ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಲ್ಪಡತಕ್ಕಂಥ ಸದಸ್ಯರುಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂದಿನ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಡಳಿತ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದವರ ಕೈಲಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಎಂಥವರನ್ನು ಈ ಸಮಿತಿಗಳಿಗೆ ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬ ವಿಷಯ ನಮಗೆ ಮುಂದೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅವರೇಕೆ ಖಚಿತವಾದ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೋ ಅದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಈ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಪದ್ಧತಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಸಮಿತಿಯಾದರೋ ಸರ್ಕಾರದವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಅನೇಕ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿರುವಂಥಾದ್ದಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಸಮಿತಿಗೆ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಪವರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಯಾವರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಅದರಿಂದ ಅನುಕೂಲಗಳು ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೊರಗೆಡಹಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಬಾಡಿಗೆ ನೇಮಕವಾಗತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್, ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರುಗಳೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಲ್ಪಡತಕ್ಕಂಥ ಜನಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪೈಕಿ ಯಾರೊಬ್ಬರೇ ಆಗಲೀ ರಾಜೀನಾಮೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಅದು ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಬೇಕು. ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಈ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನೇಕೆ ಕೊಡಬೇಕು? ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಈ ಅಧಿಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತೆಂದೇ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನ್ಯೂನಾತಿರಿಕ್ತಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಸಮಿತಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಆ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹುಶಃ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಇಂಥ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಸಂಸ್ಥೆ ಒಂದು ಸಬ್ ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಕೈಗಾರಿಗಳು ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಪ್ರಕಾರ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್).

ಹದಿನಾರು ಇರುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ಒಂದೊಂದು ಇಂಥ ಸಬ್ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಂಥ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಸಬ್ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ, ಆ ರೀತಿ ಎಷ್ಟು ಸಬ್ ಕಮಿಟಿಗಳು ಆಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಿಖರವಾಗಿ ಏನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಸಮಿತಿ ಉಪಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಖರ್ಚು ಬಾಬುಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗುತ್ತವೆ.

ಇನ್ನು ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಈ ಸಮಿತಿಯವರಿಗೆ ಏನು ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡೋಣ. ಇವರಿಗೆ ಯಾವ ಅಂಥ ಒಂದು ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವರು ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಿಸುತ್ತಾರೋ ಅವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದ ಒಪ್ಪಿಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವರು ಮಾಡಿದಂಥ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪ್ರೋಗ್ರಾಮನ್ನೂ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಅಧಿಕಾರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕಿದೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಸಮಿತಿಯವರು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳದೆ ಯಾವ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಸಹ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಇವರ ನಿಖರವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸದೆಯಿರುವಾಗ ಇವರಿಗೇಕೆ ಈ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರತಿವರ್ಷದ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಮಂಜೂರುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಖಾದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುವುದು, ನೂಲುವುದು, ಈ ವಸ್ತುಗಳ ಮಾರಾಟ ಮತ್ತು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಎಲ್ಲಾ ಈ ಬೋರ್ಡಿಗೇ ಸೇರಿದಾಗ್ಯೂ ಈ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಚಾರದಲ್ಲೂ ಸರ್ಕಾರದ ಅನುಮತಿ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದ ಅನುಮತಿ ಅನಗತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾಬಿಗೂ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ಸರ್ಕಾರದ ಮಂಜೂರಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರ ರಾಜೀನಾಮೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಸರ್ಕಾರ ಒಪ್ಪಿದರೆ ಉಂಟು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಈ ಸಮಿತಿಗೆ ಈ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಹ ಅದರಿಂದೇನೂ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಒಂದು ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿ ಬಾಡಿಯಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಬ್‌ವೆನ್ಷನ್, ಡೊನೇಷನ್, ಗಿಫ್ಟ್ಸ್, ಸಾಲ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ಟೇಟ್ ಸರ್ಕಾರದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದಲೂ ಪಡೆಯಲು ಸಹಾಯ ವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಸಬ್‌ವೆನ್ಷನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಹೌಸಿಂಗ್ ಬೋರ್ಡ್ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲೂ ಸಹ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಾವಿಷನ್ನನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನವಾಯಿತು? ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ (1) ಬದನವಾಳ ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಸರ್ಕಲ್ (2) ಐಮಂಗಲದ ಖಾದಿ ಕೇಂದ್ರ (3) ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಖಾದಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕೇಂದ್ರ ಎಂಪೋರಿಯಂ ಮತ್ತು (4) ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಖಾದಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಸ್ಕೀಂ ಈ ನಾಲ್ಕು ಬಾಬಿಗೆ 7,10,500 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಬ್‌ವೆನ್ಷನ್ ರೂಪವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ಷವರ್ಷವೂ ನಾವು ತಪ್ಪದಂತೆ ಇಷ್ಟು ಮೊಬಲಗನ್ನು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷದ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲೂ ಮೀಸಲಾಗಿಡುತ್ತೇವೆಂದೇನೂ ಅವರು ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಇವರಿಗೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿದ್ದರೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಹೀಗೆ ಕೊಡಿ, ಈ ಕೈಕಾರಿಕೆಗಳ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಡ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ತಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ವಿಮರ್ಶೆಗೊಳಪಟ್ಟಿರುವಂತೆ ಬೇಕಾದರೆ ಮಾಡಿ, ಆ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ತಾವುಕೊಡಿ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರ ವಿಮರ್ಶೆಗೊಳಪಟ್ಟು ಕೊಡತಕ್ಕಂಥಾ ಗ್ರಾಂಟ್ ಮೊಬಲಗೇನಿದೆಯೋ ಅದು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಬರತಕ್ಕ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಮುಂದೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೀಗಲೇ ತಾವು ಖಚಿತ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ—ಈ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಗತ್ಯವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವಂಥ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿವೆ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಆಕ್ಟನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಆಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ನಿಯಮಾವಳಿಗಳನ್ನು ಈ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅನುಸರಿಸುವುದಾದರೇನೇ ಅವರು ಆ ಹಣದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಈಗಾಗಲೇ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗುವಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ? ಫೈನಾನ್ಷಿಯಲ್ ಮೆಮೊರಾಂಡಂನಲ್ಲಿ ಅವರೇನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ? ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿರತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಲಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರ ಒಂದೇಕಡೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಂದ್ರಿಕೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಹಳ ಅನಾಹುತಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಈ ಬೋರ್ಡ್ ರಚನೆಯಿಂದ ಮತ್ತೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ನೇಮಕವಾಗತಕ್ಕಂಥ ಛೇರ್ಮನ್ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಲ್ಪಡತಕ್ಕಂಥ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಈತನು 10 ಸಾವಿರದೊಳಗಿರತಕ್ಕ ಖರ್ಚುವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಐಟಂಗೂ ಸರ್ಕಾರದ ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವೀಗ ಈ ಬಿಲ್ಲು ಇರತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ, ಖಾದೀ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲೇಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯಿದ್ದರೆ ತಾವು ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಿ. ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಲೋಪದೋಷಗಳಿವೆ. ಆದಕಾರಣ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸೂಚಿರತಕ್ಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಸಮಿತಿಯವರ ಮುಂದೆ ಹೋದಾಗ ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಾವು ಈ ಬೋರ್ಡಿನ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಏಕೆ ಚುನಾವಣೆ ಮೂಲಕ

ಆರಿಸಬಾರದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ದೇವರಾಜಅರಸರವರು ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಒಂದು ಸಹಕಾರ ಸಮಿತಿಯಿರಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಅಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಿರಾಕಿಗಳು ಇರಬೇಕು. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಸ್ಕೈಂಟಿಫಿಕ್ ನಾಲೆಡ್ಜ್‌ನಿಂದ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು. ಈರೀತಿ ಮಾಡುವಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯೂ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಯಾವ ತತ್ವಗಳಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಅಂಶಗಳಾಗಲೀ ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಈ ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಅಂಗೀಕಾರ ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಮಸೂದೆ ಸಲೆಕ್ಟ್ ಸಮಿತಿಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಈಗ ಸೂಚಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸುವಂತೆಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಇದನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ತರತಕ್ಕದ್ದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

2-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟಿ (ಶಿವಮೊಗ್ಗ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ ಖಾದಿ ಈಗ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿದೆ ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಖಾದಿಯು ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಂದಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದಾರೆನ್ನುವಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಶ್ರೀ ಇಮಾಂರವರು ಆ ತತ್ವವನ್ನೇ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡದೆ ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿರೋಧವನ್ನೇಮಾಡಿ ಮಿಲ್ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಪ್ರಜಾಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟ್ ಪಾರ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರಾಗಿರುವವರು ಖಾದಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಬೇಕು ; ಖಾದಿಯನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮರೆತ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಸ್ಪೆನ್ಸರ್ ಹೋಟಲಿನಿಂದ ಊಟ ತರಿಸುವ ವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುವಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಕಚ್ಚಾ ಪದಾರ್ಥಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆಯೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಪಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಜನರಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದನಂತರ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಬೇಕು, ಅವರಿಗೆ ಊಟ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹಿಂದಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಅಂತೂ ಈ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ All-India Khadi and Village Industries Board ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತೇ ವಿನಾ ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಿಲ್ ಸೆಸ್‌ಫಂಡ್ ಸುಮಾರು ಆರುಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕೈಮಗ್ಗದ (handloom) ಮತ್ತು ಖಾದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬೋರ್ಡ್ ಸುಮಾರು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಒದಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಕೈಮಗ್ಗದ ಶಾಖೆಗೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನೆಂಟು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣವನ್ನು ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಖಾದಿ ಶಾಖೆಗೂ ಕೂಡ ಹತ್ತುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣ ದೊರೆಯುವಂತಾಗಲು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು Statutory Board ಆಗಬೇಕೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಿರತರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಜನಗಳು ಕಾತುರರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. All-India Board ನವರ ನಿಯಮವೇನೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕೆಲಸಗಾರನಾಗಿ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಡಲು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದರೆ Charitable Scieties Act ನಿಂದ ರಿಜಿಸ್ಟರಾಗಿರಬೇಕು ; ಟ್ರಸ್ಟಿ ಬೋರ್ಡು ಆಗಿರಬೇಕು, charities committee ಆಗಿರಬೇಕು, ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿಯಾಗಲಿ, ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡ್ ಆಗಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ನೇರವಾಗಿ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರಬೇಕು. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿರಬೇಕು. ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಹಾಯ, ಗ್ರಾಂಟ್ ಮತ್ತು ಸಬ್ಸಿಡಿ ಎಲ್ಲ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರೆ ತಮ್ಮ ಹಣದಿಂದಲೇ ಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಬೋರ್ಡನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಂದಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಇಮಾಂಅವರು ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ, ಜನಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. Bamboo Industry ವಿಚಾರ ನೋಡಿದರೆ ಜಪಾನ್ ದೇಶದವರು ಇಲ್ಲಿಂದ ಸಸಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಅವರು ಸುಮಾರು 60 ನಮೂನೆಯ ಬೊಂಬು ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ಇದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ Indian Bomboo ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅನುಮಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೊಂಬನ್ನು ಪೇಪರು ತಯಾರಿಸಲು ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯಕಡ್ಡಿ ತಯಾರ್ಮಾಡುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಮರ (timber) ಒದಗದೆ ಅದನ್ನು ಅಂಡಮಾನ್ ಮತ್ತು ನಿಕೋಬಾರ್ ದ್ವೀಪಗಳಿಂದ ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ ಸತೀಶ್ ಚಂದ್ರ ಬೋಸರು ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ Cottage Industries Scheme introduce ಮಾಡಿ ಬೊಂಬಿನ ಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ ತಯಾರಿಸಲು ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು ಎಂದು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯವರು ಬೊಂಬು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೊಂಬನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತ ಬಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟಿ.)

ಸಂಪತ್ತು (national wealth) ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ. ಈ Bomboo Industryಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನಗಳಿಗೆ ಕಸಬು ದೊರೆಯುತ್ತೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನ ವಿಲ್ಲ.

Bee-keeping ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಜೇನು ಗೂಡುಗಳು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಗೂಡುಗಳು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ನಮ್ಮ ಜನಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ, ಹುಳುಗಳನ್ನು ಸಾಯಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೇನು ತುಪ್ಪವನ್ನು ತರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವರೀತಿ ಜೇನು ಗೂಡನ್ನು ಸಾಕಬೇಕ , ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಜೇನನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕು, ಯಾವ ವಿಧಾನದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಜೇನನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಈ Bee-keeping Industry ಯನ್ನು introduce ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

Cottage Leather Industry ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಸುಮಾರು ಆರುಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕಚ್ಚಾ ಚರ್ಮವನ್ನು ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ರವಾನೆ ಮಾಡಿ, ಹದಮಾಡಿದ ಚರ್ಮವನ್ನು ಪುನಃ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಚರ್ಮವನ್ನು ಹದಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡಿದರೆ ಕಚ್ಚಾ ಚರ್ಮವನ್ನು ಹದಮಾಡಲು ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು ತಪ್ಪಿ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಚರ್ಮದ ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಇದನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

Gur and Khandasari ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಲ್ಲವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹ ದು. ಆದರೆ economy of fuel ಮತ್ತು ಒಲೆ ಕಟ್ಟತಕ್ಕ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಜ್ಯೂಸ್ ಎಕ್ಸ್‌ಟ್ರ್ಯಾಕ್ಟ್ ಮಾಡಿ ಹಚ್ಚು ಬೆಲ್ಲವನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಈಗ ವೇಸ್ಟೇಜ್ ಆಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನೂ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಉತ್ಪನ್ನ ಜಾಸ್ತಿ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಇದನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

Hand-made paper, hand operated and bullock driven chakkis ವಿಷಯ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ವೀರಣ್ಣಗೌಡರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಮೂರುತಿಂಗಳಕಾಲ ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸವಿದ್ದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 9 ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಅವರ ಉತ್ಪಾದನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂಬ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯವರನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯವರನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಬೇಕು ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದವರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ದೊರೆಯಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅವರು ಉತ್ತಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವಂತಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕೂಡ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಶಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸೋಪನ್ನು ತಯಾರ್‍ಮಾಡಲು ದೊಡ್ಡ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು 25 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ಒಂದು ಸಾಬೂನು ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಾಬೂನು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಯಾಕೆ ಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇವಿನಬೀಜ, ಹಿಪ್ಪೆಬೀಜ ಮುಂತಾದ ಎಣ್ಣೆಯ ಬೀಜಗಳೇನಿವೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ವಿನಾಕಾರಣದಿಂದ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿವೆ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು non-edible oils ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಬೂನು ಮಾಡಿದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನಗಳಿಗೆ ಆ ಸಾಬೂನನ್ನು ಕಡಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬಹುದು. ಇವೊತ್ತು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಬೂನಿನ ಮೇಲೆ ಬಾರ್ ಒಂದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕಾಣೆ ಸೆಸ್ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಬಾರ್‌ಸೋಪಿಗೆ 1-4-0ರಿಂದ 1-6-0 ವರೆಗೆ ಬೆಲೆಯಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗತಕ್ಕ ಸಾಬೂನನ್ನು ಬಾರು ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾಣೆಯಂತೆ ಕೊಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಗುಣದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗತಕ್ಕ ಸಾಬೂನಿಗಿಂತ ಉತ್ತಮವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಕೊಬ್ಬರಿ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ. Non-edible oils ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

All-India Khadi and Village Industries Board ನಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 2?0 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಅಂಥದರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಖಾದಿ ಮತ್ತು ಕಾಟೇಜ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಬೋರ್ಡನ್ನು ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯೂಟರಿಯಾಗಿಮಾಡಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಡುವುದಾದರೆ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನಗಳ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 50 ಲಕ್ಷದಿಂದ ಒಂದುಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ functions ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

1 To encourage the establishment of Co-operative societies for Khadi and Village industries ;

2 to utilise the services of Rural Industrial Co-operative Societies for starting village industries ;

3 to help people by providing them with work in their homes.

ಆದರೆ help the people ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ, ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕಾಣೆ, ಎಂಟಾಣೆ ಕೂಲಿ ಸಿಗುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಲು ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯನಾಗಿದ್ದರೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ Charitable Institutions Act ಪ್ರಕಾರ ರಿಜಿಸ್ಟರಾಗಿರುವ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಟ್ರಸ್ಟಿ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಮುಂತಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಹೈದರಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ ಟ್ರಸ್ಟಿಬೋರ್ಡು ಇದೆ. ಹತ್ತುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ, ಬೆಳಗಾಂನಲ್ಲಿ ಟ್ರಸ್ಟಿ ಬೋರ್ಡುಗಳಿವೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ.

ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕೂಡ Charitable Societies Act ಪ್ರಕಾರ ರಿಜಿಸ್ಟರಾಗಿರುವ ಸರ್ವ ಸೇವಾಸಂಘವಿದೆ. ತಗಡೂರಿನಲ್ಲಿ ಟ್ರಸ್ಟೀ ಕಮಿಟಿ ಇದೆ. ಮೈಸೂರು ಚರಕಾಪ್ರಚಾರ ಸಂಘವು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ತರಹವಾದ ಸಹಾಯ, ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡ ಕೂಡದು ಮತ್ತು ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಕೂಲ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆಂಬ ಅನುಮಾನ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಟ್ರಸ್ಟಿಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ, ಚಾರಿಟಿ ಕಮಿಟಿಗಳಿಗೆ, ಚಾರಿಟಬಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್‌ಗಳಿಗೆ, ಮತ್ತು ರಿಜಿಸ್ಟರಾಗಿರತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಏನೇನು ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಸಿಗುತ್ತಿವೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿಯೂ, ಈಗ ತಂದಿರುವ ಮಸೂದೆಯಿಂದ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ದೊರೆಯುವ ಹಾಗೆ ಈ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಅಂಬರ್ ಚರಕ ಸ್ಕೀಂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹತ್ತಾಣೆಯಿಂದ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿನವರೆಗೂ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. Mysore State Aid to Industries Act ಎಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಲಾಜ್ ಇದೆ. ಆ ಸ್ಟೇಟ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಆಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದಿರುವುದನ್ನು ಮನ್ನಾಮಾಡಿ ಈ ಬೋರ್ಡಿನಿಂದ ಸಹಾಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸಾಧುವಾದದ್ದು. ಈ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಆ ಆಕ್ಟಿಗೆ ತಂದಿರುವುದು ಸಾಧುವಾಗಿದೆ.

ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಒಬ್ಬರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ವಿಶೇಷ ಮಾಹಿತಿ ಪಡೆದಿರುವವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕೆಲಸವಾಗುವುದಿಲ. ಏಳನೆ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ—

> "7. (1) The State Government shall from among its officers appoint the Secretary and the Accounts Officers of the Board."

ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. 'With the consent of the Board' ಎಂದು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 'such persons to the staff who have been trained in Khadi and Village industries' ಎಂಬುದನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸಾದ ತಕ್ಷಣ ಅವರನ್ನು ಈ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದ ನಂತರ ಅವರನ್ನು ಖಾಯಂ ಆಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಅವರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆಯುವ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಕಾಲವನ್ನು ಐದುವರ್ಷಗಳ ಕಾಲಮಾತ್ರವೆಂದು ತಿಳಿಸಿ, ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿದ್ದಾರೆಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳನಂತರ ಪುನಃ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಬಹುದು, ಇಲ್ಲದೆಯಿದ್ದರೆ ಆ ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಅವರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಇರಬೇಕು. ಬೋರ್ಡಿಗೆ, ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಕೆಲಸಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಆ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಅವರನ್ನು ತಗೆಯಲು ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು, ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಸರಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Chairman and Vice Chairman ಎಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ Chairman and Vice-Chairman ಇವರ ಡ್ಯೂಟಿಗಳೇನು, ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎರಡು ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಒಂದು ಆಫೀಸಿದ್ದು, ಅವರು ಅದನ್ನು ಕಂಡಕ್ಟ್‌ಮಾಡಿ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡುವಂತಾಗಬೇಕೇ ವಿನಾ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು, ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಬೋರ್ಡ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು ಇವರುಗಳಹಾಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದುಗಂಟೆ ಕಾಲ ಕಾಗದಗಳಿಗೆ ರುಜುಹಾಕಲು ಹೋಗಿ ಬಂದರೆ ಕೆಲಸವಾಯಿತು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ರೆಗ್ಯುಲರ್‌ಆಗಿ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಆಫೀಸನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವಂತೆ ವೈಸ್ ಚೇರ್ಮನ್‌ರವರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಚೇರ್ಮನ್‌ರವರೊಬ್ಬರೇ ಸಾಕು. ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ difference of opinion ಬರಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರವೇನೆಂದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ All India Board ನಿಂದ ಸಹಾಯ ಅಥವ ಗ್ರ್ಯಾಂಟ್ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೂಡ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಖಾದಿಬೋರ್ಡ್ ಸ್ಟ್ಯಾಚ್ಯುಟರಿ ಬೋರ್ಡು ಆಗುವುದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಜನಗಳಿಗೆ ಅದಷ್ಟು ಉತ್ತೇಜನ ದೊರೆತು ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ.

(Sri K. PATTABHIRAMAN in the Chair)

*Sri T. MARIAPPA (Mysore City North).—Sir, in according my whole-hearted support to the Mysore Khadi and Village Industries Bill sponsored by the Government, I would like to make a few remarks. I am indeed happy that this Bill has at least been placed before this House. We have

(SRI T. MARIAPPA)

lost nearly three years in coming to a conclusion whether we should have a Statutory Board in the State of Mysore or merely an Advisory Board constituted under executive powers of the Government. It is true, Sir, that the Government of Mysore also had appointed an Advisory Board on the lines of the Khadi and Village Industries Board. But the question repeatedly came up before that Board whether any substantial results had been achieved by vitiating the policy that was pursued ever since the constitution of the Board. Then, the Government of India suggested that it would be better for implementation of the progress before the country that a Statutory Board should be set up. My Hon'ble friend Sri Srinivasa Iyengar found fault with the provisions of the Bill on the ground thatthe powers and functions of the Board are not comprehensive enough and it still continues to be a nominated body subject to the interference by the Government. I was not able to follow him when he said that instead of nomination to the Board there ought to have been provision for election of members. Sir, even a cursory examination would reveal that it would be very difficult to constitute a Board with elected members because it would be very difficult to find the interests to be represented in this Board by means of election. What is envisaged is that instead of the Government undertaking the implementation of that policy of enouraging, organising or starting village industries, that function should be entrusted to a Board with statutory power. Even the Government of India had not been very definite regarding the form that the All-India Khadi and Village Industries Board should take. They ultimately came to a decision that instead of a Board constituted on an executive power, a Statutory Board should be appointed to replace the present All-India Khadi and Rural Industries Board. It is only in the last session of the Parliament that that policy was accepted and legislation was enacted to give a statutory shape to the present All-India Khadi and Village Industries Board. On the same lines each State was asked to enact legislation so that Statutory Khadi and Village Industries Board could be set up. It is true, Sir, that this Board is not autonomous. But, that does not prevent the Board from implementing the policy of the All-India Khadi and Village Industries Board because in the main the policy has been accepted by the Parliament and by the State Government. Secondly, Sir, the implementation of this policy should take a concrete shape in that the needs of the nation so far as the consumer goods are concerned must be met by the rural and village industries. The author of the plan made it abundantly clear that in any undeveloped country it would be very difficult to find funds for the establishment of heavy industries unless the consumer needs of the country is met by the household or village industries, for vast amounts are needed for the establishment of heavy industries.

Sir, you are aware and the House is also quite aware that India is a ancient country with occupational groups spread all over the country. These occupational groups have been, to some extent, meeting the consumers' demands of the nation. There was a time when these village, cottage and household industries were fully meeting the demands of the country and they were in a position at some time of the history of this country, even to export goods which any country could be proud of. Those were best days. We need not at this stage think merely. of the past We must spend all our energy to revive at least those industries which have a survival value. Sir, I had the opportunity of touring the country from 1953 to 1955. It was most unfortunate that in almost all the States those people to whom the destiny had entrusted the adiministration of the industries department had practically no faith in the revival of rural and village industries. Most of these permanent servants who were in charge of this department were of the definite opinion that most of the cottage and rural industries had no survival value in the context of world conditions. But the author of the plan has made it very

clear that if India had to find resources from internal source then the whole nation must think of meeting the consumer needs from the local industries, house-hold industries, village industries. It is only then that we would be able to find funds for the heavy industries. Therefore, he made it condition precedent for the successful working of the Second Five-Year Plan the rural, house-hold and village industries should be revived and they should be made use of to meet at least part of the consumer goods. In that particular context that all the State Governments should reconsider the whole policy and try to revive not only the tiny rural industries but rejuvenate them and as far as possible try to produce goods which will, to some extent, meet the consumers' needs. It was therefore the Government of India established an All-India Khadi and Village Industries Board. They in turn requested all the State Governments to constitute similar Boards so that at least on functional basis most of these industries could be revived and rejuvenated and even new industries on this line be started so that we might produce goods to meet the consumers needs.

Mr. CHAIRMAN (Sri K. Pattabhiraman.)—I think the Hon'ble Member needs some more time.

Sri T. MARIAPPA.—Yes.

Mr. CHAIRMAN.—So, we shall rise for lunch now and meet at 3-30.

The House rose for Lunch at Three of the Clock and re-assembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[Mr. Chairman (Sri K. Pattabhiraman) in the Chair]

Sri T. MARIAPPA.—Sir, I was referring to the importance of rural and cottage industries in the context of the Second Five-Year Plan where a great emphasis has been laid on the industrialisation in this country.

Sir, the importance of rural industries on the revitalisation of Indian economy, is not necessary for me to reiterate, for, many years to come, it will certainly exert a great deal of influence on the economy of the country. India is still largely agricultural and any subsidiary income which would go to help the agriculturists is a great thing indeed to help in raising the standard of life of the people. It is in that context, Sir, that the Planning Commission reviewed the whole question of revitalising the rural and cottage industries. They even got the whole field of rural and cottage industries examined by a Special Committee of which Sri Karve was the Chairman. Unfortunately, I have not got that report with me. I have read it very carefully and the conclusions of that Committee are well worth adoption. In the light of the recommendations made by that Committee, the programme of the All-India Cottage and Rural Industries was well conceived in the interests of developing the rural economy of the country. Sir, the Karve Committee have accepted the programme and plans of All-India Khadi and Village Industries Board. They were also of the opinion that the All-India Khadi and Village Industries Board should have a statutory form so that they could carry on their work unhampered by executive interference. It is in pursuance of that policy that the Parliament accepted the All-India Khadi and Village Industries Bill.

Sir, even here, the Government of Mysore have been encouraging the khadi and rural industries to some extent. Khadi work in Mysore, no doubt, is pioneering work and is as old as a quarter of a century, and yet Sir, we have not been able to make much headway. I may be pardoned, if I could say, that we made all these years only half-hearted effort in resuscitating the rural and village industries. The whole approach to the problem was not properly defined till now. It is only the Karve Committee there went into the whole question, with the problem, the nature of the difficulties to be met with, the perspective needed for reorientating the policy and the impro-

(Sri T. MARIAPPA)

ved equipment that have to be brought into play and the financial assistance that is needed to revive or revitalise this rural and cottage industries. It is therefore necessary Sir, that the State Government also should fall in line with that policy and try their best to take all the steps necessary for placing these rural industries on very stable and firm footing.

Sir, I am not one of those who would plead that all the rural and cottage industries should have a revival value, but majority of these indutries certainly have a survival value for at least a decade or two to come. Till then instead of trying to rely mainly on the big industries and tackling the problem of over-industrialisation of this country which would certainly come in their way, it is better that we should also, as large an extent as possible, decentralise the industrial development of this country so that in the rural areas the age-old industries could be revived.

Sir, ample scope is made in this Bill for the revival of these 16 industries. No doubt 15 are put in the schedule, but in the body of the Bill khadi is also mentioned. Therefore including khadi, we have got 16 industries solely to be under this one Board. Doubts are no doubt expressed whether these industries could be revived especially in view of the fact that this Board is subject to interference by the Government. When once the policy is accepted when once the Board is set up and at least in form, certain autonomy is conceded to the Board, I am sure, Sir, that there is no need to entertain any misapprehension in regard to the steps that would be taken by the Board.

I may quote in this connection the work of the Handloom Board. Though the work done may not be to the extent we expected, yet it is doing its best to rejuvenate the age-old handloom industry in this State. The Handloom Board or the Provincial Handloom Co-operative Society which is carrying on that work is modelled almost on similar lines of the All-India Handloom Board. So also the present Mysore Khadi and Village Industries Board will almost in a similar manner function in the State for the development of these 16 industries. It is true that we can improve a great deal later on after finding how far the present provisions of the Bill would work in actual practice. It is in that spirit that I would request the Hon'ble Members of this House to accord their unstinted support for this measure. Whatever may be the short-comings, because this Bill is modelled on the lines of the Bombay Act,—even the Sourashtra Act is almost on similar lines. therefore let us work this Act for sometime and if certainly there is interference by Government, it will be time enough to think of giving more autonomy to this Board.

My friend Sri Nagappa Setty is not here. He is a great constructive worker and is enthused in the development of khadi and has abundant faith in the revival of rural and cottage industries. Sir, I have heard people urging for the revival of this industry not only on the floor of this House but also in meetings of the Khadi and Village Advisory Board set up by the Government of Mysore. Whatever might have been our lapses in the past, at least we are now awake to the need for going ahead by this Act to take immediate steps in this behalf. Incidentally, I may refer to one aspect which has not received the attention which it deserves by the Government of Mysore, *viz.*, the Ambar Charka in Mysore. I would certainly plead with the Government to take a more realistic view of that programme. Though the Government of India and the All-India Khadi and Village Industries Board have been insisting that the Government of Mysore should take immediate steps for the introduction of Ambar Charka, I am sorry to say that practically no tangible actions have yet been taken in that direction. If my memory is correct, I was told that by the end of March, the Government of Mysore are required to introduce about 3,700 Ambar Charkas in the State. It requires a lot of organisational set up, the field work and the entertainment of necessary staff for the introduction of Ambar Charka. Sir, in this behalf, if I may quote the instance of Madras, how earnestly they are keen about this

business. They have even taken the responsibility of manufacturing Ambar Charkas to the extent of 24,000 and spreading it over throughout the State. The Government of Mysore have not taken action for the manufacture of Ambar Charkas. I am told that the Government have entrusted the manufacture of Ambar Charkas to a private firm in Mysore, who, if my information is correct, manufacture about 150 charkas per month. Government are not lacking in resources. They have got industrial workshops to entrust this work to them. Though there are several workshops in the State and yet it passes my comprehension how they have failed to grasp this opportunity of taking over the responsibility of manufacturing Ambar Charkas. They could have given employment to more people if they themselves had started manufacturing of charkas; it would have helped our own people to a great deal. Government of India have accepted the policy of introducing Ambar Charkas all over India.

Sir, I would plead with the Government of Mysore to look into this particular point and at least even now they should go ahead with the work. We are already in the fag end of September: after two or three weeks they would be very busy with regard to the problems of integration. Therefore they will have no time; unless they decide their policy immediately and unless they give a green signal to the departmental officers to go ahead with this work, we would be too late in the field. While all other States in India have made much headway in this direction, may I tell them in all humility, it does not redound to their credit if they keep over this matter any longer? Therefore Sir, it is time to set up training centres for recruiting people. We must entertain persons who have faith in this industry. We want old khadi workers who have faith in this industry to come into this field. Let them be given training and let them set up industries all over Mysore State, particularly where there are no other industries. Why I am laying emphasis on this fact is not because it has got any merit but because ordinarily it will not succeed in a place where people get higher wages. Personally I feel that this Ambar Charkas should be introduced in places where there are no industries. It would solve the unemployment problem and it would help people to earn at least 12 annas or a rupee per day.

Sir, we know that the agriculturist will have a lot of spare time. If Ambar charka is properly organised and if people are trained properly and then necessary accessories are made available to them, necessary organisational set up is ensured so that the work could go on smoothly; then the programme will be certainly successfull because it has been proved to be a success in other parts of India.

With regard to other industries, I want to say a few words. Sir, it is almost a case with every Government that whenever a scheme is sponsored, when they think of starting a new industry, they forget the old occupational groups. We are practically either unemployed or under-employed in that particular area. Because over the last two centuries most of these village industries have been disorganised for want of State support and for want of market facilities for their products, they have fallen on evil days. They are not doing the work in the manner in which they ought to have done. Therefore let these occupational groups be put into the field as they have got hereditary experience. However primitive their equipment may be, but that is the very reason why even the Karve Committee recommended to encourage the persons who are already engaged in these cottage industries; they should be encouraged not in a haphazard manner but in a systematic way. They should be given monetary assistance. The bomboo industry, smithy, carpentry, and leather industry should be encouraged. In these industries there are already professional groups; it is left to the Government to organise them on a functional basis. They may be given improved equipment. if not in the initial stages, after sometime and then make provision may be made for marketing their products. It would be

(SRI T. MARIAPPA.)

very easy to organise an industry but it is very difficult to make it successful.

My friend Sri T. Hanumiah was pleading on behalf of the people who are engaged in tanning and bark industries. That is almost a part of the cottage and leather industry. If all those people who are engaged in the leather industry and in industries incidental to the leather industry, the Government would give them very substantial grant for the revival of these cottage industries.

And if I can extend and stretch a point in their favour, Sir, perhaps all these people who are engaged in the leather industry, in the preparation of hides and skins—perhaps this is the one field in which even Government should make both ends meet. They could make that functional organisation self-supporting almost in the course of a few years provided they put in the necessary technical personnel and give monetary help when that industry needs it.

So also in the case of pottery industry. Sir, I had occasion to go to the Porcelain Factory. The officers in charge of the Porcelain Factory said that they are going to introduce cottage industry for this particular field. What they do is, they pick out ten families and they give them moulds and see that they manufacture some of these articles of crockery. Is that enough for ten families to be merely engaged in this? What is envisaged in this programme is not the question of training families anew, but the question of reviving all the potteries in the State. There are at least 50,000 to 60,000 people who are making a living out of this industry. We have left them to their fate. But we take these ten families placed in urban areas and try to do something. That is where we do not succeed. What ought to be done is not training new people, but encouraging those people who are already in this field of pottery.

With these few words, I extend my cordial support to the Bill.

(Sri B. Hutche Gowda rose.)

Dr. R. NAGAN GOWDA.—Since so many Hon'ble Members have suggested that the Bill may go to the Select Committee, I think we should now decide to send it to the Select Committee and after the Bill is reported back from the Select Committee, there will be an occasion to discuss further.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Members who are anxious to give out some suggestions for the improvement of the Bill, must be given an opportunity to say what they have to say, Sir.

Mr. CHAIRMAN.—We need not spend much time at this stage. We shall, nevertheless, hear one or two more members. I am sure Sri Hutche Gowda will appreciate the temper in the House and be short and sweet.

*ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡ (ತುರುವೇಕೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಬಂತು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು clarification ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಇಷ್ಟ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದರ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಿವಾರಣೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನಗಳ ಜೀವನದಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಜನರ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂದೇಹವಿದೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರು ಅನುಸರಿಸತಕ್ಕಮಾರ್ಗ, ರೀತಿ ಮತ್ತು ಯಾವ ರೀತಿ ಅದರಿಂದ ಜನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಏನೆಂದರೆ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮರಿಯಪ್ಪನವರು ಪೂರ್ಣ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಈ ಮಸೂದೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕೊನೆಗೆ Brutus is an hon'ble man ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಬಿಡಲಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಖಾದಿ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಡೆಫೆನಿಷನ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದು ಕೈಯಿಂದ ನೂಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದರಿಂದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೇಯ್ದ ಖಾದಿಯೇ, ಮಿಲ್ ಖಾದಿಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಅದರಮೇಲೆ ಆ ಖಾದಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಗಿರಾಕಿಯಿದೆ, ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲೂ ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ಕೊರತೆ ಏನೆಂದರೆ ಅನೇಕರು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ತಯಾರಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಗಿರಾಕಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ half-hearted ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಅರೆಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮರಿಯಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ಣ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇದೆ.

ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ಖಾದಿಗೆ ಈಗ 8 ವರ್ಷಗಳಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟು ಗಿರಾಕಿ ಇತ್ತು, ಈಗ ಎಷ್ಟಿದೆ, ಖಾದಿಯಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಉಪಕಾರವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಅರವತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಯಾವ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ದೇಶದಿಂದ ನಾವು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವೋ ಆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಈಗ ನಾವು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಖಾದಿ ಪ್ರಭಾವವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಖಾದಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ, ನೂಲುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸದಸ್ಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿದೆ, ಅವರು ಮಾತ್ರ ಖಾದಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ 20 ಕೋಟಿ ಗಜ ಬಟ್ಟೆ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಈಗ ಅವರೇ ಹೇಳುವಂತೆ ಬಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವಾಗ ಯಾವರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಖಾದಿಯನ್ನು ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಹಿಂದೆ ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಿತ್ತು, ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬರುವುದಕ್ಕೆಮುಂಚೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಇತ್ತು ಎಂದು ನೋಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ನಾವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಖಾದಿ ಕೆಲಸಗಾರನಿಗೂ ಖಾದಿಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವವನಿಗೂ ಕೊಡತಕ್ಕ ಮಜೂರಿ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ, ಇತರ ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೂಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಅದೇ ಅವನಿಗೂ ಸಹ ಬರಬೇಕು. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬರದೆ ಅವನು ಮೂರಾಣೆ ಕೂಲಿ ಪಡೆದು, ರಾಜಕೀಯ ಧುರೀಣರಿಗೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಡಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೇನು ? ನಾವೆಲ್ಲ ಪ್ರಜಾ ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರಾದ ಆಚಾರ್ಯ ಕೃಪಲಾನಿಯವರ ಹಿಂಬಾಲಕರೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆ ಇದೆ. ಕೃಪಲಾನಿಯವರು 35 ವರ್ಷಗಳಹಿಂದೆ ಖಾದಿ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ಅವರು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ ಒಂದುಸಲ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಪ್ರತಿಯೊಬ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸದಸ್ಯರೂ ಸಹ ಎರಡುಸಾವಿರ ಗಜ ನೂಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇತೀರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಕೃಪಲಾನಿಯವರು ಅದನ್ನು ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ವಿರೋಧಮಾಡಿದರು. ಎರಡು ಸಾವಿರ ಗಜ ನೂಲನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂದರೆ ಅದರ ಅರ್ಥ ವೇನೆಂದು ಅವರು ಆವಾಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ನೂಲನ್ನು ನೂತು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರ ಇಚ್ಛೆಯೋ ಹೊರತು ಯಾರಾದರೂ ನೂತಿರುವುದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಕೊಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ವಿವರಿಸಿದರು. ಖಾದಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಕುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೆ ಅವರಿಗೋಸ್ಕರ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ನೂತುಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮರಿಯಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ, ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಾಕೆ ಮಾಡಬೇಕು ? ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಪೂರ್ಣನಂಬಿಕೆ ಇರಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಈ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾದ ಭಕ್ತಿ ಇದೆಯೋ ಅವರತತ್ವ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆಯೆ ಮುಂದೆ ಆಗತಕ್ಕ ಪರಿಣಾಮ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅನುಸರಿಸಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದು ಮಸೂದೆ ನಮ್ಮ ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಮಸ್ತ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಮಾನ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಒಂದೇಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೂಡ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅಂಬರ್ ಚರಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಏನಿದೆ? ಅಂಬರ್-ಚರಕದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಳದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ ಮತ್ತು ಖಾದಿ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಇದನ್ನು ಖಂಡಿತ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಬರ್ ಚರಕದಿಂದ ತಯಾರಾದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಖಾದಿ ಎಂದು ಒಪ್ಪಕೂಡದೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದ್ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮೊಗುಂಆಗಿ ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ ಹೇಗೆಸಾಧ್ಯ? ಸುಮ್ಮನೆ ಒಂದು show ಎಂದರೆ ತೋರಿಕೆಗಾಗಿ ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತೆ 7,10,000 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಹೇಗೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಈ ಖಾದಿ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಆರು ಖಾದಿಕೇಂದ್ರಗಳಿದ್ದುವು. ಅದಕ್ಕೆ ಜಿಲ್ಲಾಬೋರ್ಡಿನ ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರೂ ವಿರೋಧವಾಗಿದ್ದರು. ನಾವು ಹಾಗೂ ಸಹ ಅವರ ವಿರೋಧವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಖರ್ಚುಮಾತ್ರ ಇತ್ತೇ ಹೊರತು ಆದಾಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರೂ ಇಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯಾವ ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬೆಲೆದೊರೆತು ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಕೂಲಿ ದೊರೆಯಬೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದಿವಸಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ನೂಲುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ನೇಯುವುದಕ್ಕೆಸಾಧ್ಯವೋ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕೂಲಿ ಬರದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವನು ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾನೆ? ಖಾದಿಯನ್ನು ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿರುವವರೂ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸದಸ್ಯರೂ, ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುತ್ತಾರೋ ಏನೋ ಎನ್ನುವ ಭಯವಿರುವವರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಇತರರು ಯಾರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ತಯಾರಾಗುವ ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ಇರಬೇಕು. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯಾವುದೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವೇನೆಂದರೆ ಈಗ ಐಮಂಗಲದಲ್ಲಿರುವ ಖಾದಿ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದೂವರೆ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಹಿಂದಿನ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಎಂಟುವರ್ಷಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು, ಅದು ಯಾವರೀತಿ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಲಕೊಟ್ಟರೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಆ ಕೇಂದ್ರವು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇ ಗೌಡ)

ನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ sincerity ಇರಬೇಕು; ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯಬೇಕು, ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು, ಯಾವ ಯಾವ ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಏನೇನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟರು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದರು.

4 P.M.

ಈಗ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ, ಬೊಂಬಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿದೆ. ಇಂಥಾದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೇನೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟಣದ ಅಕ್ಕಿ ಎಂದು ಬತ್ತ ಕುಟ್ಟಿ ಅಕ್ಕಿಮಾಡಲು ಪಲ್ಲಾಕ್ಕೆ 12 ಆಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಂತೆ ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳಿ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು 250 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುವ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರಿದ್ದಾರೆ; ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಂಬಳ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ್ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನಮಗೊಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸದೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಸಾಲ ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ? ಕೇವಲ ಕೆಲವರಿಗೆ ಸಂಭಾವನೆಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಸ್ಥಾನ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೋರ್ಡ್ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಾದರೆ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ತಪ್ಪುಭಾವನೆಯಿಂದ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಡ ಜನರು ಅವರಿಗಿರುವ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕೊಂಚ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾರುತಾನೆ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಮಯಪ್ಪನವರು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರೂ ಒಂದೆರಡು ಡಿಕೇಡ್ ನಡೆಯಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕಡಮೆಯಾದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ; ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗಡಿಯಾರಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥಾದ್ದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಕ್ಷೌರದ ಕತ್ತಿ, ಅಕ್ಕಸಾಲೆ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಆ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರು. ಅವರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಲಲ್ಲ. ನಾನು ಕೆಲವರಿಗೆ ಜಮೀನು ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ, ಪರ್ಸನಲ್ ಬಾಂಡಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೊಡಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಗುಳ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅನೇಕರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಅದು ನಿಂತಿದೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುವವರು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಬೇಕು, ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರಿಗೆ ದಯೆಯಿರುವುಲ್ಲ. ಜನರಿಗೆ ಉಪಕಾರವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಯಾರೋ ಕೆಲವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕಾರಣ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಬೇಕು. ಅನೇಕರಿಗೆ ಓನಾಮ ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಕಮ್ಮಾರರು ಬೇಕಾದ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ; ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಓದದಿದ್ದರೂ ಕಸಬುಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮವಿರುವವರಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಬೇಕು, ಅವರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು. ಆ ತರಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಬೇಕು. ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಎಲ್ಲಾಕಡೆಯೂ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ಇರುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ 7,10,500 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನ ಮತ್ತು ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ 60 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. 13 ಸಾವಿರ ಅಂಬರ್ ಚರಕ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿದೆ, ಹೊರಗಿನಿಂದ ತರಿಸಿರುವರೆ, ಅದು ಕಾಟೇಜ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆಯೆ, ಇಲ್ಲವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿಯಾದರೂ ತಿಳಿಸಿದ ಹೊರತು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವಾಗ ಯಾರಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇದೆಯೋ ಅವರನ್ನು ನೇಮಿಸಬೇಕು. ಅಂಥವರು ದೊರೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಇದನ್ನು ವಹಿಸುವುದು ಮೇಲು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದರ ಆಡಳಿತ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಕೂಡದು; ಸೂಪರ್‌ವೈಸ್ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದ ಹಣ ದುರ್ವ್ಯಯವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅನೇಕರು ತಜ್ಞರಿದ್ದಾರೆ, ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ವಿವೇಚನೆಗೆ ಬಿಡುವುದು ಮೇಲು. ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ವೆಚ್ಚ ಸರ್ಕಾರ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬಹುದು, 10 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಬೋರ್ಡಿನವರು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ 10 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳೊಳಗಿದ್ದರೆ ಯಾರು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಮೂದಿಸಿಲ್ಲ.

15 ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ಸಬ್-ಕಮಿಟಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿವೆ. ಟ್ಯಾನಿಂಗ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಇದೆ. ಮಾಮೂಲಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಒಬ್ಬ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಪರಿಶ್ರಮ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಕುಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಯೋಜನ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ವ್ಯಸನಕರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಲು ಇಂಥ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಹತ್ತಾರು ಬಿಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥೆ ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವನ್ನು

ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮೆಂಬರುಗಳೇ ಇದ್ದಾರೆ, ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಅಥವಾ ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದರೆ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಖಂಡಿತ ಈ ಮಸೂದೆಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಲಾಜನ್ನೂ ಕೂಡ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್‌ರವರು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಥೆಯು ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಚುನಾವಣೆ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಈ ಮಸೂದೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ.

(Several Members rose)

Mr. CHAIRMAN.—I think sufficient discussion has taken place on the Bill. If Hon'ble Members feel that they must go on with the debate, by all means they are entitled to do so. Even without the Minister's reply we will have to close it for want of time. If the House agrees, I shall call upon the Minister to reply and after the Bill comes back from the Select Committee, members will have opportunity again to discuss.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Every day we are saying that Government want to push through such measures in a hurry without giving proper opportunities to members to discuss.

Mr. CHAIRMAN.—That does not apply in this case because the Bill is not going to be passed now. It comes back to you from the Select Committee.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Debate can be continued tomorrow also before the matter is referred to the Select Committee.

Dr. R. NAGAN GOWDA—If the Bill is sent to the Select Committee, it comes back with the changes that the Select Committee might make. As a result of the suggestions made by many Hon'ble Members, the debate could probably be continued tomorrow; and many of the difficulties that are now experienced might not be found in the Bill after it emerges from the Select Committee. So, I would suggest that it might be sent to the Select Committee and the discussion might be closed now.

Mr. CHAIRMAN.—Two ways are open to you, I see about four Hon'ble Members are desirous of speaking now. If you all agree each of them would be given two minutes. Why not this compromise be accepted? We will restrict the time. Each member can take two or three minutes. I think this compromise is a workable one. The members can stick to the time limit and cover up the points without repetition.

Sri S. GOPALA GOWDA.—I want an explanation from you, Mr. Chairman, or from the Government about the hurry to push through this Bill today alone. . . .

Mr. CHAIRMAN.—I will leave this matter into the safer hands of the Hon'ble Speaker.

(At this stage Mr. Speaker occupied the Chair.)

Sri A. V. NARASIMHA REDDY (Bangalore South).—Sir, just before you entered the House, the matter under discussion was whether discussion might be allowed on the general Bill as it is; or whether the discussion be allowed after referring the Bill to the Select Committee. My friend was suggesting that he wanted further time to be given to speak on the main Bill and he was at the same time telling that the Government should not insist upon hustling through the Bill. That was the stage at which you entered the Assembly Hall. But I want to submit to the Chair that this is a very small measure. Most of my friends have already spoken on the Bill. We are at the fag end of the day, and the Government are anxious to refer it to the Select Committee where the various clauses of the Bill would be examined and after it emerges from the Select Committee there can be further discussion over the matter. My friend Sri Gopala Gowda seems to be very insistent to continue the debate on the general principles of the Bill itself. If that is the contention of my friend and if that should be the attitude that we have to adopt, I wish to move for the closure of the discussion on the general principles of the Bill.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member cannot move for the closure of the discussion at this stage. He can move it only after the final stage of the Bill is reached. I have not given

(MR. SPEAKER.)

opportunity to all the members to speak. This Bill will be referred to the Select Committee; therefore, this is not the final stage of the Bill. After the Bill emerges from the Select Committee, Hon'ble Members can speak on the Bill. Sri Gopala Gowda can speak now.

*ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ (ಸಾಗರ-ಹೊಸನಗರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳನಂತರ ಖಾದಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀ ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಈ ಖಾದಿ ನಮಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತು ಎನ್ನುವುದಾಗಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಆ ತರುವಾಯ ಶ್ರೀಯುತರಾದ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮರವರು ಸ್ವದೇಶಿ ವಿಚಾರ, ಖಾದಿ ವಿಚಾರ, ಗ್ರಾಮೋದ್ಯೋಗ, ಸರ್ವೋದಯ ಇತ್ಯಾದಿ ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಅಚಲ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರತಕ್ಕಂಥವರು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪನವರೂ ಕೂಡ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಮಸೂದೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಸೂದೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಈಗ ತರಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪನವರು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಆದರೆ ನಾನೂ ಸಹ ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಆ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ—ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇನ್ನೂ ಯಾವ ಒಂದು ಖಚಿತವಾದ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ನಾನು ಆ ರೀತಿಯಾಗೇನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂತಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಈಗ ನಾನು ಏನು ಅವರಿನ್ನೂ ಒಂದು ಖಚಿತವಾದ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೋ ಇದನ್ನೇ ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪನವರೂ ಕೂಡ ಬೇರೊಂದು ರೂಪವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ಸ್ಟೇಟುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಪರ್ಮನೆಂಟ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸರ್ವೈವ್ ಆಗತಕ್ಕವೆಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲವೆಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದರೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಹೋಗಲಿ ಯಾರೋ ಅಂತೂ ಈ ಗ್ರಾಮಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂತಲೇ ಭಾವಿಸೋಣ. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪನವರಿಗೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ ಎಂದರೆ—ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ 10-2-0 ಮಾತ್ರ ಹಾಗೆ ಸರ್ವೈವಲ್ ಆದಾವು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ಹಾಗೆ ನಾನು ಹೇಳದಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀವು ಹೀಗೆ 'ಮಿಸ್‌ಕೋಟ್' ಮಾಡಬಾರದು.

Sri S. GOPALA GOWDA.—He said in English that at least some of these industries would survive for a decade or two. ಈ ಅರ್ಥ ಬರುವಂತೆ ಅವರೊಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹಾಗೆ 'ಮಿಸ್‌ಕೋಟ್' ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಮೇಯ ನನಗಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಏಕೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದೆನೆಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಅಡಗಿದೆ ಈಗ್ಗೆ 25 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ತಯಾರಿಸಿದಂಥ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರೊ॥ ಮೋಹನರಾಯ್ ನಬಿಯವರು ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ಸ್ಯೂಮರ್ಸ್ ಗೂಡ್ಸನ್ನೂ ಈ ಗ್ರಾಮಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದಲೇ ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಒತ್ತಿಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದಾದನಂತರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಾರ್ವೆಸಮಿತಿಯೆಂಬ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಆ ಸಮಿತಿಯವರೂ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಅವರೀಗ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಮತ್ತು ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ನೀಡಿರತಕ್ಕ ಶಿಫಾರ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬಹಳ ಅನುಕರಣೀಯವಾಗಿರುತ್ತವೆಂದೂ ಇವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುತ್ತ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಈವರೆಗೆ ಕೈಗೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕರ್ತವ್ಯಲೋಪವೆಂದ ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬರತಕ್ಕ 10 ಲಕ್ಷರೂ.ಗಳು ಗ್ರಾಂಟ್ ಮೊಬಲಗು ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ಇಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಬೋರ್ಡನ್ನು ಈ ತಹಲ್‌ವರೆಗೂ ರಚನೆ ಮಾಡದಿದ್ದ ಕಾರಣ ಲ್ಯಾಪ್ಸಾಗಿ ಹೋಯಿತೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತಂದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಷ್ಟೆ. ಈ ಬಿಲ್ಲು ಆ ಪಾರ್ಲಿಯಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕಾರವಾಗಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಕಾರ ಎಂದರೆ ಅವರು ಅಡಕಮಾಡಿರತಕ್ಕ ನಿಯಮಾವಳಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವ ಯಾವ ಸ್ಟೇಟುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುತ್ತವೋ ಅಂಥವುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಬ್‌ವೆನ್ಷನ್ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗೇ ಈಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಕೂಡ ಆ ಸಬ್‌ವೆನ್ಷನ್ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಈಗ ಇಷ್ಟು ಜರೂರಾಗಿ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಈ ಬೋರ್ಡು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆಂದೂ ನಾನು ಅರಿತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮತಃ ಮೂಲಭೂತವಾದಂಥವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ರಾಜ್ಯಗಳ ಔದ್ಯೋಗೀಕರಣ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಯಂತ್ರಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ನಡೆಸಲ್ಪಟ್ಟರೆ ಆಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಆ ರೀತಿಯೇ ಮಾಡಬೇಕು, ಅದೇ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗ ಅನ್ನತಕ್ಕ ಜನರು ಬಹಳ ಭಾಗ ಇರುತ್ತಾರೆ.

4-30 P.M.

ಇನ್ನು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಚರಕವನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರಿಂದ inspire ಆಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿದ್ದುವು, ಅವುಗಳನ್ನು revive ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡತಕ್ಕ

ಜನ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟರಂಥ ಸದಸ್ಯರು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟರು ಅದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ದುಡಿದಿರುವರು. ಚರಕಾದಲ್ಲಿ ನೂಲು ತೆಗೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಖಾದಿಗಾಗಿ 20 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ದುಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಇಂಥವರು ಕೆಲವರು. ಮತ್ತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ, ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಬೇರೆ ದೇಶದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬೃಹತ್ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಇವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅದೇ ರೀತಿ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶವೂ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವಾಗಬೇಕೆಂದು ಆಶೆಪಡುವವರು ಕೆಲವರು. ಈ ಎರಡು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳವರಿಗೂ ಘರ್ಷಣೆಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ರಾಜಗೋಪಾಲಾಚಾರಿಯವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರಿಯವರಿಗೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿವಾದವು ನಡೆದದ್ದು ಇವೊತ್ತಿಗೂ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಅಂಬರ್ ಚರಕವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ controversy ನಡೆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಅಂಬಾಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೂಡ ಬಂತು. ಆಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಥಿಂಥ ಕಡೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಚರಕಗಳಿರಬೇಕೆಂದುಮಾಡಿದರು. ಆದರಂತೆ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ 3,700 ಚರಕಗಳು ಮಾತ್ರ ಜಾರಿಗೆ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡಿದರು. ಇಂಥ ನಿರ್ಬಂಧಗಳುಯಾಕೆ ಇವೆ ಎಂದರೆ ದೊಡ್ಡಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇವೆ. ಅಂಬರ್ ಚರಕವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಚರಕಗಳಿರಬೇಕು, ಇಂಥ ಕಡೆಯೇ ಇರಬೇಕು. ಅಂಬಾಲ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಅದರ ಪ್ರಯೋಗ ನಡೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ half-hearted ಅಂದರೆ ಅರೆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೆಲವರನ್ನು ಸಂತೈಸಲು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ principle ಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ principle ಇದರಲ್ಲಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ Khadi ಮತ್ತು Village Industries ಎಂದು ಇದೆ. Village Industries ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ, ಇದ್ದಂಥ, artisans ಕಸಬುಮಾಡಿ ಜೀವಿಸತಕ್ಕ ಬಡಗಿ, ಕಮ್ಮಾರ, ಕುಂಬಾರ, ನೇಕಾರ, ಮೇದಾರ, ಗುಡಿಕಾರ, ಚಿನಿವಾರ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಅವರನ್ನು ಜಾತಿಯನ್ನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಅವರೆಲ್ಲ ಕಸಬನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಕೃಷಿಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಾಗಿರುವ ದೇಶ. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತೋ ಆ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇದ್ದಂಥ ಒಂದು ರಾಜಕೀಯ ಪರದಾಸ್ಯದಿಂದ ದೇಶದ ಕೈಗಾರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿ, ನೂತನ ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಮೇಲೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಬೆಳೆದುಬರುತ್ತ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದು ಈಗ ಒಂದು ಪರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಪುನರುದ್ಧಾರಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗಾಗಲಿ, ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗಾಗಲಿ ಒಂದು ವಿಶ್ವಾಸ, ನಂಬಿಕೆ, ಅದನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಒಂದು ಇಚ್ಛೆ ಇದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಅದರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವೆ. Hand pounding of Rice, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭತ್ತವನ್ನು ಕುಟ್ಟಿ ಅಕ್ಕಿ ಮಾಡುವ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೆಂಗಸರು ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟಿ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಗಂಡಸರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಣ ಕುಟ್ಟುವಾಗ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಭತ್ತಕುಟ್ಟುವುದು ಹೆಂಗಸರ ಕೆಲಸ. ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕುಟ್ಟಿ ಅಕ್ಕಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟುವ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ. ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟಿಸಿ, ಒಂದು ಪಲ್ಲ ಅಕ್ಕಿಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಚೀಟಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಕಮಿಷನ್ ಅಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಶಬ್ದ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟು ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆಲ್ಲ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಅಕ್ಕಿ ಕುಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ. ಇದರಲ್ಲಿ ವಿವಾದಾಸ್ಪದವಾದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಅಂದರೆ ಕುಟ್ಟಿದ ಅಕ್ಕಿ ಒಳ್ಳೆಯದೇ, ಅಥವಾ ಪಾಲಿಷ್ ಆದ ಅಕ್ಕಿ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಎನ್ನುವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದುಕಡೆ ಜನ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆಂದರೆ ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಥವಾ ಒಂದು ಹತ್ತಾರು ಮೈಲಿ ಫಾಸಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ರೈಸ್‌ಮಿಲ್‌ಗಳಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಹೊಸದಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ರೈಸ್‌ಮಿಲ್ಲುಗಳಿರುವ ಕಡೆ ಕೊಟ್ಟಣ ಕುಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಒಬ್ಬ ಮಹನೀಯರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಕೊಟ್ಟೆ.

ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟರು ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೊಂಬು ಒಂದರಿಂದಲೇ 50-60 ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, 50-60 ಏಕೆ, ಎಲ್ಲ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೂ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿದಿದೆ ಆ ದೇಶ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಬೊಂಬನ್ನು ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವೆರೈಟಿ ಮಾಡಿ ಬೆಳೆದು ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬರೀ ಕಾಗದ ತಯಾರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಣ ಹೊರುವುದಕ್ಕೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಿಬಿಟ್ಟು ಪಿ.ಎಸ್.ಪಿ. ಯವರು ಸತ್ತು ಹೋದರೆ ಉಪಯೋಸುತ್ತಾರೆಂದರು, as though no other person uses it. ಎಲ್ಲರೂ ಅದರ ಮೇಲೆಯೇ ಹೋಗುವುದು (ನಗು). ನಾನು ಆ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ ನಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ-ಅದನ್ನು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೊಂಬು ಹೇರಳವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಆದರಿಂದ ಯಾವ ಉಪಯೋಗವನ್ನೂ ನಾವು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಒಂದು ರೀತಿಯ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.)

hindrance ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅದು ಬೆಳೆದಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದ ನ್ನೆಲ್ಲಯಾಕೆ ಹೇಳಿದೆನೆಂದರೆ ಆ ಕಡೆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆ ಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದರೆ ಅರೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತವಾದುದು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾ ರ್ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯ ಗತ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡ ತಕ್ಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು. ಇವೊತ್ತು ಈ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಬೇಕಾದದ್ದು ಅಥವಾ ನಂಬಿಕೆ ಯಾವು ದರಲ್ಲಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ ಬೇಕಾದುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ದಲ್ಲಿರುವವರು ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಭುತ್ವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬರೇ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಕೊನೆಯುತನಕ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯ ಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. Honest efforts must be made to implement any programme that you adopt. ಅದಿಲ್ಲ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ. ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಮಾಣಿ ಕತೆಯಿರಬೇಕು; ಅದಿಲ್ಲ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ. ಆದ್ದರಿಂದಬೇರೆ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ತಂದಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ತಂದಿರ ತಕ್ಕ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗದೆ ಹೋಗಿ ಹಣ ಪೋಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಮಸೂದೆ ಹೇಗಿದೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಮುಂಬಯಿ, ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ ಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮಸೂದೆಯಂತೆ ಇದನ್ನು ತರಲಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ಶ್ರೀ ಮರಿಯಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದರು. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ರಚಿಸುವಸಂಸ್ಥೆ ನಾಮಕರಣಸಂಸ್ಥೆ ನಾಮ್ಕಾ ವಾಸ್ತೆ ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂದು ಹೇಳದಿದ್ದರೂ ಸರ್ಕಾರದ ಒಂದು ಸ್ಟ್ಯಾಟ್ಯೂಟರಿ ಬಾಡಿ, ಆದ್ದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಚುನಾವಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಶ್ರೀ ದೇವರಾಜ ಅರಸ್‌ರವರು ಹೇಳಿದರು. "The Board shall consist of such number of members as the state Government may appoint." ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಇದೇನು ಭಾಷೆ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದವರಿಗೆ ಅಂಗಿ ಹೊಲಿಸುವುದು ಬಂದು ವಿಚಿತ್ರ: ಕೂಲಿ ಆಳುಗಳು ಎಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೂ ಕಾಲುಗಜದಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ತಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಅಳಿಗೆ ಅಂಗಿ ಹೊಲದು ಕೊಡು ಎಂದು ದರ್ಜಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ದರ್ಜಿ ಅದು ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ, ತೋಳು ಪೂರಾ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಜೇಬಿಡುವುದಕ್ಕಾಗು ವುದಿಲ್ಲ, ಕೊರಳು ಪಟ್ಟಿ ಕಡಿಮೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಬಂದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು, ಹೇಗೋಮಾಡಿ ಅಂಗಿ ಹೊಲದು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಸೂದೆ ತಂದಿರುವುದು ಆ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಂದ ಒತ್ತಾಯ ಬಂದಿದ್ದರ ಮೇಲೆ ಹೇಗೋ ಮಸೂದೆ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ಟ್ಯಾಟ್ಯೂಟರಿ ಬಾಡಿ ಆದ ಹೊರತು ಸಹಾಯ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಬಂದಿದೆ. ಆ ಒತ್ತಾಯದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮಸೂದೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದರ ಭಾಷೆ ಪರಮ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. 11ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ Functions and the powers of the Board ಹೇಳಿದೆ. ಆ ಸೆಕ್ಷನ್ (2) (b) (i) ರಲ್ಲಿ "to manufacture tools and implements required for carrying on village industries and to manufacture the products of such industries;" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಬೋರ್ಡಿನವರೂ ಶ್ರೀ ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರೂ ಏನು ಸಾಧನ ಸಲಕರಣೆಗ ಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾರೆ? ಅವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೆ? ಹೀಗಿದೆ (ನಗು), ಅಮೇಲೆ ಈ ಬೋರ್ಡು ಏನಿದ್ದರೂ ರೆಕ ಮೆಂಡೇಟರಿ ಬಾಡಿ. ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾ ರಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಲು ಒಂದು ಪ್ಲಾನ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಒಪ್ಪ ಬಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಸಪ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಪ್ಲಾನ್ ಕೊಡಬೇಕು, ಬಜೆಟ್ ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಲಹೆ ಮಾಡಲು ಬೋರ್ಡಿನವರಿಗೆ ಬಹಳ ಉದಾರವಾಗಿ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

22ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ:

> "The State Government may sanction the budget submitted to it with such modifications as it deems proper."

ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನಾನೊಂದು ಸಾಲಕೊಡುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಾಲಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅದು ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಮಂಜೂ ರಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಬೇಗ ಆಗುವುದು ಕಷ್ಟ; ಪಾಪ, ಖಾದಿ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಮಂಜೂರಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ, ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಪ್ರಕಾರ 60 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. "This amount is proposed to be given as a grant to the Board from the consolidated fund." ಎಂದು ಹೇಳಿರುವಂತೆ, ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ 60 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ವಿನಾ ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ; ಇದೇ ಕೆಲಸ. My intention is not to ridicule the Bill or the purpose of the Government. But it itself speaks that it is ridiculous. The Bill itself shows that Government are making a half-hearted attempt. ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ನಂಬಿಕೆಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ, ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಈ ಬೋರ್ಡನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದವರನ್ನು ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್, ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್‌ಮಾಡಿ, ಸದಸ್ಯರನ್ನು ನಾಮ ಕರಣ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಬೋರ್ಡಿಗಾಗಿ ಕೇಂದ್ರದವರು ಹಣ ಸಹಾಯ ಎಷ್ಟೋ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನೀವು ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತೀರಿ. ಊರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಚರಕದಿಂದ ನೂಲಬೇಕು, ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇಂಥ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಎಷ್ಟೋ ಇದೆ. ನಾವು ಅದನ್ನು ತಡೆದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿ ಕತೆ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಇರಲಿ. ಈ ಮಸೂದೆ ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರು ಕೆಲವರು ಬಹಳಒಳ್ಳೆಯ ಸಲಹೆ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಈ ಬೋರ್ಡನ್ನು ಜೀವಂತ ಸಂಸ್ಥೆ ಯಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಇದರ ಹಣ ಸದ್ವಿನಿ ಯೋಗವಾಗುವಂತೆ, ಇದು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ವಿಧಾನ

ಕಾರ್ಯತಃ ಸುಲಲಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು. ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ಜಾರಿಗೆತಂದರೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಾರ್ಥಕವಾದೀತೆಂದು ಸೂಚಿಸಿ ಈ ಮಸೂದಾ ಕಾನೂನನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Now the Minister will reply.

Dr. R. NAGAN GOWDA.—Sir, more than about ten members have spoken on this and a very large number of points have been raised. I would prefer to answer some of the important points that have been raised at a later stage after the Bill comes back from the Select Committee. Now I request that this consideration motion may be put.

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That the Mysore Khadi and Village Industries Bill, 1956, be taken into consderation."

The motion was adopted.

Dr. R. NAGAN GOWDA.—Sir, I move:

"That the Mysore Khadi and Village Industries Bill, 1956, be referred to a Select Committee consisting of the following members with instruction to present the report tomorrow :

Sriyuts :

T. Mariappa
S. R. Nagappa Setty
T. N. Mudalagiri Gowda
B. C. Nanjundiah
D. Devaraja Urs
H. K. Veeranna Gowdh
V. M. Mascarenhas
G. Duggappa
K. Pattabhiraman
J. Mohamed Imam
K. Prabhakar."

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That the Mysore Khadi and Village Industries Bill, 1956, be referred to a Select Committee consisting of the following members with instruction to present the report tomorrow :

Sriyuts :

T. Mariappa
S. R. Nagappa Setty
T. N. Mudalagiri Gowda
B. C. Nanjundaiya
D. Devaraja Urs
H. K. Veeranna Gowdh
V. M. Mascarenhas
G. Duggappa
K. Pattabhiraman
K. Prabhakar."

The motion uas adopted.

Mr. SPEAKER.—The member in-charge of the Bill, *viz.*, the Minister for Industries and Excise will be also a member of this Committee.

Under rule 57 (1) I appoint the Minister for Law to be the Chairman of the Committee.

MYSORE ESSENTIAL SERVICES MAINTENANCE (AMENDMENT) BILL, 1956.

Motion to consider.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO (Minister for Law and Education).—Sir, I beg to move :

"That the Mysore Essential Services Maintenance (Amendment) Bill, 1956, be taken into consideration."

While moving this motion, I may bring to the notice of this House that two amendments have been proposed. One is by Messrs D. Venkatesh and B. Madhavachar and I have also tabled another amendment so that a comprehensive view might be taken, balance might be struck, justice done both to the society as well as to labour.

Sir, the House is aware that in 1955 there was an electricity strike. I am giving this instance because the necessity for the legislation of this nature would become patent by reference to that dispute. At that time, there was strike and before that strike there was conciliation and during the